

Jahve Jireh - část 1

1 Zůstaňme stát ještě okamžik a skloňme své hlavy k modlitbě. Zatímco skláníme své hlavy k modlitbě, rád bych věděl, kolik z vás si přeje, aby byli v této modlitbě připomenuti, kolik z vás má něco na srdci a přeje si, aby Bůh pro ně něco učinil, pozdvihněte jen své ruce. Nechť Bůh vyhoví těmto prosbám, zatímco skláníme své hlavy a svá srdce před Ním.

2 Drahý nebeský Otče, přistupujeme znovu k Tvému trůnu milosti, ve jménu Ježíše Krista, toho velikého Božího Syna. Děkujeme za příležitost přistoupit k Tobě s jistotou, že vyslyšíš a odpovíš na naše prosby. Modlíme se, Otče, abys odpustil naše hříchy, totiž naši nevíru, a Otče, modlíme se, abys nám dal víru, hojnost víry pro tento večer. Ty víš, co se skrývalo za každou rukou, co bylo v hloubi těch srdcí. Oni jsou v něčem nuzní, Pane. Pozvedli své ruce s uctivostí očekávání, že od Tebe něco obdrží. A prosím, nebeský Otče, ať je to cokoliv, nechť to bude těmto lidem dopřáno.

3 Děkujeme za tu přítomnost během včerejšího večera. Prosíme, aby ses k nám dnes večer vrátil s bohatstvím moci a milosti, a dopřál tužbám našich srdcí, neboť naší touhou je vskutku konat Tvou vůli a vidět jak se Tvá vůle naplňuje. Známe Tvou vůli ohledně nemocných, že Tvá záda byla zohavena pro naše uzdravení. „Zsinalostí Jeho lékařství jest nám způsobeno.“ Otče, modlíme se, aby Tvá veliká vůle se dnes večer naplnila, dopřej nám uvěřit tomu bohatství víry, aby mohla být uzdravena každá nemocná osoba a každé ztracené osobě mohlo být připomenuto, že On byl raněn pro naše přestoupení. Dej to Pane.

4 Nechť si uvědomí, že dokud je zde oběť krve za ně, jejich hříchy nemohou být Bohem spatřeny. Ale jestliže zemřou bez veřejného vyznání a bez přijetí toho, bez znovuzrození, že už není pro ně žádný jiný způsob, jak by mohli vejít do království. A nechť to bude večer pro všechny, kteří nejsou pod krví, aby rychle, dnes večer, vešli pod krev, ve jménu Ježíše Krista. A my Tě budeme oslavovat. Amen.

5 Je to vzácná výsada, že zde mohu dnes večer opět být a znovu promlouvat. A včera večer jsme měli tak nádherný čas navštívení Páně. Ale zdržel jsem vás příliš dlouho. Nikdy to nemohu stihnout včas.

Dnes jsme měli snad až příliš mnoho slunečního svitu. Byl jsem... můj malý syn, Josef, přišel za mnou a chtěl si zaplavat. A to místo, kde jsme

ubytování, má tam vzadu takové malé koupaliště, které je oplocené, a on řekl: „Tati, pojd', pozoruj, jak umím plavat.“

Řekl jsem: „ Dobře.“

6 A tak jsme tam dnes ráno šli, vzal jsem svou Bibli a nějaké... abych měl na co dělat poznámky. A zatím co jsem se věnoval studiu, on přišel ve svých plavkách a řekl: „Pozoruj tati, umím se potápět!“ Dobrá, pokud jsem někdy viděl skákat žábu do vody! A on vylezl ven, a měl nos a pusu plnou vody a řekl: „Jak se mi to povedlo?“

Řekl jsem: „Skvěle.“

7 A přišlo mi na mysl, jak jsem se jednou já ptal svého otce. Malý rybník, předtím než jsme přišli k řece, byl tam rybník, museli jsme z něj odhrnout takový zelený povlak a voda byla hluboká takových 15 centimetrů. Snažil jsem se přesvědčit otce, že umím plavat.

8 A tak jednou v neděli odpoledne on tam přišel a nacházela se tam krabice od mýdla. Běžel jsem tedy do křoví a svlékl se z toho, co jsem měl na sobě; stačilo odepnout jeden cvoček, víte. Kolik z vás už něco takového vidělo? Byly to kalhoty, nemělo to ani šle, mělo to jen dvakrát napříč...?... a potom cvoček. Stačilo odepnout cvoček a to bylo vše, a potom skočit do vody. A tak jsem vylezl na tu krabici od mýdla, chytil se za nos, víte, a skočil jsem do toho a bláto se rozstříklo na všechny strany *takhle* vysoko. Otec tam seděl a pozoroval mne. Zeptal jsem se: „Jak se mi to povedlo?“

Řekl: „Vylez z toho ven a běž se vykoupat!“ A pomyslel jsem, jak je to už dávno!

9 A víte co, léta tak rychle běží, vidíte? Vypadá to tak, jako bychom už neměli čas na nic. Čas na nikoho nečeká. Musíme tedy pracovat, dokud můžeme, neboť se blíží hodina, kdy toto pokolení pomine a přijde další generace, pokud taková generace ještě vůbec bude. Vpravdě, pravím to z hloubky srdce. (Nevím, kdy On přijde; nikdo z nás to neví), ale opravdu nevím, jestli ještě bude další generace. Věřím, že Kristus přijde ještě v této generaci. Nevím kdy, může to být třeba i dnes, nebo za deset, dvacet let, ale věřím, že to bude v této generaci. Věřím tomu. Pokud ne, každopádně chci žít tak jak On, neboť jsem si vědom toho, že to může být můj nebo i tvůj poslední den.

10 Tak tedy, pamatujte, jestliže odejdeme dříve, než přijde, budeme v Jeho přítomnosti, nebo povstaneme předtím, než budou

proměnění ti ostatní. „Nebo trouba Boží zazní, a mrtví v Kristu vstanou nejprve. Potom my živí pozůstatení spolu s nimi zachvázeni budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětří.“ Pohleďte na ten řád vzkříšení. Hleďte, Bůh ví, že toužíme spatřit naše blízké. A jestliže se nejdříve setkáme s Ním, budeme chtít vidět maminku nebo tatínka a ty ostatní, kteří tam jsou. Ale pohleďte, jak to Duch svatý uspořádal ve své moudrosti. Nejdříve potkáme jeden druhého, a když tam přijdeme, budeme zpívat „Tvá vzácná milost,“ a to bude tehdy, když nastane doba oslavování. Myslíte, že nyní žertuji, jen mne pozorujte, co budu dělat tam! To bude nádherná doba pro mne a pro nás všechny, až tam přijdeme.

¹¹ Nyní přečtěme něco pro dnešní večer z té staré pozeňnané Bible. Otevřme knihu Římanům, 4. kapitolu, a budeme z ní číst úsek, z knihy Římanům. Dnes večer chci přečíst z místa, z knihy 1. Mojžíšova a z knihy Římanům 17. verš.

(jak je napsáno: „Ustanovil jsem tě otcem mnohých národů“) **před Bohem, kterému uvěřil, který obživuje mrtvé a povolává věci, které nejsou, jako by byly.**

Abraham uvěřil v naději proti vsí naději, takže se stal otcem mnohých národů podle toho výroku: „Tolik bude tvého semene.“

Neochaboval ve víře: nehleděl na své již umrtvené tělo (bylo mu přibližně sto let), ani na mrtvost Sárina lůna;

nepochyboval tedy v nevěře o Božím zaslíbení, ale byl posílen vírou, když dal slávu Bohu,

v plné jistotě, že co Bůh zaslíbil, je schopen i vykonat.

A proto „mu to bylo počteno za spravedlnost“.

Že „mu to bylo počteno“ však není napsáno jen kvůli němu,

ale také kvůli nám, kterým to má být počteno, nám, věřícím v Toho, který vzkřísil z mrtvých našeho Pána Ježíše.

On byl vydán pro naše provinění a vzkříšen pro naše ospravedlnění.

¹² Ó, jak to miluji! To je jedno z mých nejoblíbenějších míst Bible,

neboť tak jasně pojednává, kým je Bůh, a že to co s přísahou zaslíbil, vykoná. A zvolil jsem si nyní tento námět, neboť mám za to, že se tak nestává během každé bohoslužby, že by se prokázala taková víra, jako tomu bylo minulého večera, že nezůstala uprostřed nás ani jediná churavá osoba, aniž by byla uzdravena. Co může způsobit Boží moc, když sestoupí! Pak jsem si pomyslel, zda by nebylo správné vzdělat něco tak pozitivního kolem nás, abychom dosáhli takový cíl, jak nádherné by to bylo, kdybychom tohoto večera mohli dosáhnout takové vyvrcholení.

13 A musíme být pamětliví, že bez víry se nic nemůže stát, a nejdřív to musí být vyznáno. Neboť On je původcem víry, víme o tom, a bez víry nemůžeme nic docílit. Bez víry se ani nemůžeme líbit Bohu.

14 A On je nyní veleknězem našeho vyznání. Inu, u krále Jakuba zde stojí, v knize k Židům, oni zde dali „prohlášení.“ Prohlásit a vyznat, to je vlastně totéž, prohlásit a vyznat. „Vyznat,“ to znamená „říci stejnou věc:“

„Jeho zsinalostí lékařství nám způsobeno jest,“ hle, „Jeho životem zachráněn jsem.“ A tedy, za prvé, musíme to vyznat; a On sedí jako přímlovce, a je pouze jeden přímlovce mezi Bohem a člověkem, a On tam sedí a přímlová se podle toho, co jsme vyznali, že On vykonal. Jaká harmonie, jak pevná věc to je!

15 A chci přečíst ještě další odstavec Písma, který nalézáme v knize 1. Mojžíšova, 22. kapitole a začneme číst od 7. verše.

Mluvě pak Izák Abrahamovi otci svému, řekl: Otče můj! Kterýž odpověděl: Co chceš, synu můj? A řekl: Aj, teď oheň a dříví, a kdež hovádko k zápalné oběti?

Odpověděl Abraham: Bůh opatří sobě hovádko k oběti zápalné, synu můj. A šli předce oba spolu.

A když přišli k místu, o němž mu byl mluvil Bůh, udělal tu Abraham oltář, a srovnal dříví; a svázav syna svého, vložil ho na oltář na dříví.

I vztáhl Abraham ruku svou, a vzal meč, aby zabil syna svého.

Tedy zavolal na něho anděl Hospodinův s nebe a řekl: Abrahame, Abrahame! Kterýžto odpověděl: Aj, já.

I řekl [jemu]: Nevztahuj ruky své na dítě, aniž mu co číš; neboť jsem již poznal, že se Boha bojíš, když jsi neodpustil synu svému, jedinému svému pro mne.

A pozdvih Abraham očí svých, viděl, a hle, skopec za ním vězel v trní za rohy své. I šel Abraham a vzal skopce toho, a obětoval jej v oběť zápalnou místo syna svého.

A nazval Abraham jméno místa toho: Hospodin opatří. Odkudž říká se do dnes: Na hoře Hospodinově opatří se.

16 Chtěl bych z toho vzít námět, který bych mohl nazvat: „Jahve Jireh.“ To slovo znamená „Pán, který si obstará oběť.“ Pokud ji nemá, pak si ji opatří. Jsem za to tak vděčný. Je to velkolepé téma! A když zde čteme, že „Abraham o zaslíbení Božím nepochyboval z nedůvěry, nýbrž posilnil se věrou, dav chválu Bohu.“

17 Inu, byl to právě Abraham, se kterým Bůh uzavřel smlouvu a dal mu zaslíbení, s Abrahamem, ale nejen s ním, ale i s jeho semenem po něm, „Abrahamem a jeho semenem.“ Zapamatujte si to. Jsme-li mrtví v Kristu, pak jsme Abrahamovým semenem, jsme-li znovuzrozeni. Budme tedy nyní opravdu opatrní, když teď budeme studovat tuto lekci. A budete-li nyní naslouchat pozorně, jsem si jist tím, že Duch svatý vám to zjeví a bude se moci chopit... Objasní se nám to místo a vše, co je kolem toho, pokud jen věnujeme náš čas, abychom pochopili tu myšlenku, kterou Duch svatý nám chce zjevit. Inu, Abraham, byl povolán, to zaslíbení bylo dáno Abrahamovi a jeho semeni.

18 Přátelé, nyní máme hodně co činit s tak zvaným křesťanstvím, to ale není křesťanství.

19 Nu, nerad to tak říkám. Snadněji bych zde stál a udržoval si popularitu mezi lidmi, každý by mne poplácal po zádech, a tak dále. Ale já se s touto skupinou setkám na soudu, abych za ní vydal počet. A proto musím být čestný.

20 Když dnes pohledíme na shromáždění a na dnešní svět, na tak zvané křesťanství, shledáme, že vše je na hony vzdáleno křesťanství. A v Bibli máme předpovězeno, že tak bude. Mnozí přijímají Krista takovým způsobem: „Dobrá, já mu přece věřím.“ Jakže, stejně tak věří ďábel, vidíte. Mnozí povstanou a snaží se Jej přijmout na základě

emocí, říkají: „Dobrá, mluvil jsem v jazycích. Tancoval jsem v Duchu.“ Viděl jsem kouzelníky, kteří to rovněž dělali a ďábelští tanečníci v Africe; jistě, mluvili v jazycích a pili krev z lidské lebky a vzývali ďábla. Moje matka je Indiánka, je napůl Indiánkou, a její lid. Viděl jsem, jak vzali tužku a položili ji, a pozoroval jsem, jak se tužka pohybuje a píše v neznámém jazyce a oni povstali a vyložili to a při tom vzývali ďábla. Jistě. Vidíte, v tom se nemůžete řídit emocemi. Hle, váš život, který žijete, dosvědčuje, kdo jste, vidíte. Nezáleží na tom, jaké senzace to doprovázejí, křesťanství se nezakládá na senzacích.

21 Toto je život! Ježíš řekl: „Podle ovoce poznáte je.“ Nikoliv podle jejich vyznání [ujišťování], nikoliv podle toho, co říkají. A Ježíš rovněž řekl: „Přibližují se ke mně ústy svými, a rty mne ctí, ale srdce jejich daleko jest ode mne.“ To je to, co oni o sobě prohlašují. Vidíte, ale váš život to říká. A jestliže člověk řekne, že věří v Boha a popírá pouze jediné Slovo Bible nebo nějakým způsobem je překrutí, aj, to je přece zlé. Říkáte: „Přece na těch detailech nezáleží.“ Jistěže záleží.

22 Jediné slovo způsobilo, že jsme se dostali do těch nesnází, a to nebyla ani nevíra, to bylo převrácení. Eva jen přiměla satana, aby jí to objasnil. Tam na jihu, u bratra Williamse, zrovna jsem ta místa projel, Santa Maria. To je to co nás vypudilo z Edenské zahrady, a způsobilo každou dětskou nemoc. A když jsem se před chvílí modlil za to dítě, které tam leželo a zmítalo se v křečích, právě když jsem přišel. Co to způsobilo? Nelze ani říci, že by Eva nevěřila, ale stačilo, že o tom uvažovala, že by to bylo rozumné, a že by to bylo v pořádku. A to způsobilo každou smrt, každou nemoc, každý žal, každou úzkost. A jak se tam můžeme vrátit? Jestliže to vše už trvá šest tisíc let, jak jinak se tam můžeme vrátit, než na základě dokonalého Slova, tak, jak stojí psáno?

23 Ďábel vyhrál bitvu s lidskou rasou díky tomu, že lidské rase dával argumenty. Jen úvaha: „Jakže, přece stojí za to pouvažovat? Stojí za to pouvažovat.“ Jestliže taková úvaha je v rozporu se Slovem, pak tato úvaha je chybná! Slovo je pravdivé, právě tak jak je napsáno! Nedávejte jemu svůj vlastní výklad. Jen mluvte tak jak stojí psáno a věřte mu stejně tak, vyřkněte je, tak jak stojí psáno a věřte mu stejným způsobem, vidíte. Bůh se o to postará. Tak to má být, a proto mu tak věřme.

24 Nu, to je Slovo, každé Slovo! Každé... Duch svatý v člověku; každá věta Bible, Duch svatý v tobě je potvrdí svým „Amen,“ neboť Duch svatý Bibli napsal. A přebývali v tobě, jak potom může říci:

„Dobrá, to platilo pro jinou dobu, to platilo pro tamto, nebo to platilo pro tohle?“ Jak On tohle může říci a být Duchem svatým v tobě? To není možné. On na to musí říci „Amen“!

²⁵ Jak jsem onehdy řekl, první věc, kterou Bůh dal člověku k obraně, bylo Slovo. A On se nikdy nezměnil. On se nemůže změnit. Inu, vyznání víry nebudou fungovat, denominace nebudou fungovat, školský systém nebude fungovat, žádná z těchto věcí, každá totálně zklamala a zklame. Je jenom jediná věc, která bude fungovat, totiž Slovo.

²⁶ A jediný způsob, jak můžeme přijít ke Slovu, je skrze krev. Jediné místo, na kterém kdykoliv kdokoliv uctíval Boha, bylo, že musel přijít skrze krev. Není žádné jiné cesty. Nemůžeš přijít pod jménem metodisty, nemůžeš přijít pod jménem letničního, nemůžeš přijít pod jménem katolíka. Konec konců katolických církví je na tučet a jedna se liší od druhé, je ortodoxní a řecká a římská, a jsou mezi sebou rozděleny stejným způsobem jako protestanti, metodisté, baptisté, presbyteriáni, luteráni, katolíci, ó, všichni, každý představuje něco jiného. Tak je to, vidíte. Ale je jedna základna pro obecnství a ta je pod krví! A krev to je život, a vždy souhlasí se Slovem, vždy se Slovem.

²⁷ Inu, víme, že život je v mužském pohlaví, je v krvi, v hemoglobinu. Takto slepice může sedět na vejcích, ale když nebyla s kohoutem, pak se nic nevylíhne. Samozřejmě, to není oplodněné. Už jsem mnohdy použil toto hrubé přirovnání, slovy, že slepice může snést celé hnízdo vajec a může se o ně starat, jak jen dovede, může se nad nimi vznášet na křídlech a převracet je co každých pár minut, aby měla jistotu, že se něco vylíhne. A může trpět hladem, a postit se po dobu co sedí na hnízdě, až vyhubne až se ani z hnízda nezvedne. Pokud se nesetkala s kohoutem a ta vejce nejsou oplodněna, budou ležet v hnízdě, dokud neshnijí, pokud se nesetkala se samcem. To je pravda.

²⁸ A stejně tak to vypadá s církvemi, nějaká skupina je přijata na základě chladného formálního vyznání, nějakého mystického tance nebo jiné senzace. A co oni činí? Nevěří Slovu a výsledkem je plné hnízdo shnilých vajec. Je na čase, abychom vyčistili hnízdo a začali znovu. Dokud se nesetkají s mužem, Ježíšem Kristem, a nezrodí se znovu ze Slova. Potom mohou něco vysedět, neboť to je život.

²⁹ Jednou jsem večerel se starým metodistickým kazatelem a zaslechl jsem Zemědělskou hodinku z Louisville, promlouval Klub H4 o tom, že mají stroj, který dovede vyrobit semeno kukuřice přesně takové, jako to, které vyrostlo ze země. Řekl: „Budou z toho stejné

kukuřičné vločky, ten stejný kukuřičný chléb, neboť to je ta stejná kukuřice. Když ji rozpůlíte, umístíte pod světlem, vezmete do laboratoře; její srdíčko je na správné straně a všechno, stejná vlhkost, stejné množství vápníku, draslíku, nachází se tam přesně všechno, co je obsaženo v kukuřici.“ Řekl: „Kdybyste vzali z pytle hrst zrní, které vyrostlo ze země a druhou hrst zpracovanou tímto strojem a smíchali to dohromady, nemohli byste lidským okem poznat rozdíl nebo rozdělit jedno od druhého, dokonce ani věda by nebyla s to najít ten rozdíl. Jediný způsob, jak poznat rozdíl, je vložit to do země.“ Tehdy se to pozná.

30 Člověk může vypadat jako křesťan, jednat jako křesťan, může napodobovat křesťana. Ale dokud nemá uvnitř zárodek života, nemůže znovu povstat, musí tam mít ten zárodek života, musí mít věčný život.

31 A každá osoba, která studovala řečtinu, ví, že slovo „věčný“ pochází od slova „Zoe,“ kteréžto znamená „vlastní život Boha,“ skrze který se stáváš částí Jeho, stejně tak jak jsi částí svého otce. Stáváš se částí Boha. A vlastní život Boha je rozdělen a vložen dovnitř tebe a ten nemůže zemřít, protože je věčný. Všechno co mělo svůj počátek, má i konec, ale On neměl počátku, tak nemůže mít konce. On je věčný a ty jsi věčný spolu s Ním. Nemůžeš umřít, stejně tak jako On nemůže umřít, neboť ses stal částí z Něho. Jsi z Něho zrozen. Amen. Pokud o tom budu mluvit dál, pak se vůbec nedostanu ke své lekci.

32 Ó, jsem tak rád, že jsem křesťanem! Nevyměnil bych to místo s nikým na světě, s žádným prezidentem, králem. I kdyby mi dali celý svět, i kdybych žil milión let, stejně bych potom zemřel za těch milión let. Ale nyní, milión let, aj, to přece není nic, my budeme žít stále, nebude smrti. A tak, být křesťanem to je velká věc!

33 Mluvíme o Abrahamovi! Vraťme se k tomu. Nyní jsme Abrahamovým semenem, jsme-li v Kristu. A jsme-li Abrahamovým semenem, pak máme stejnou víru, kterou měl Abraham, neboť hovoříme o víře. Obzvláště nyní v církvi, to je Abrahamovo královské semeno. Abrahamovo semeno bylo dvojího druhu. Jedno bylo to přirozené Izák, to druhé byl Kristus zaslíbení. Skrze Izáka byl požehnán Izrael, skrze Krista se stal otcem národů, vidíte. A tak, o kolik je větší to královské semeno, oproti tomu Abrahamovu přirozenému semenu. A tak jste-li v Kristu, pak máte super semeno, super ve srovnání s tím co měl Abraham, neboť jste přišli skrze to královské semeno, totiž Krista. A jste-li mrtví v Kristu, pak jste dětmi Abrahama, a máte Abrahamovo semeno, a víru Abrahama. A víra

Abrahamova byla vírou v Slovo bez ohledu na to, co se stane. On nazval věci, kterých nebylo, jako kdyby byly, neboť to řekl Bůh. Jaké zaslíbení!

³⁴ Vraťme se nyní kousek zpět a dejme základ našim myšlenkám. Dříve než se dostaneme k Jahve Jireh, vrátíme se k Abrahamovi. Vraťme se v Písmu kousek zpět. Vraťme se do 12. kapitoly. Zde čteme ve 22. kapitole, vraťme se do 12. kapitoly, uzavření této smlouvy s Abrahamem. Inu, smlouva, byly tři... dvě smlouvy.

³⁵ Inu, Bůh je dokonalý v čísle tři. Známe hodnoty Božích čísel. Dokonalost je v čísle tři, uctívání v sedmičce a dvanáctce, čtyřicet je zkouška, padesát je rok milosti, a tak dále, Bůh je v těchto číselných hodnotách. Inu, Bůh je dokonalý v číslici tři, jako Otec, Syn, Duch svatý, ospravedlnění, posvěcení, křest Duchem svatým, a tak dále.

³⁶ Nu, byly dvě smlouvy. Jedna to byla Adamova smlouva. Bůh uzavřel smlouvu s člověkem: „Pokud chceš, pak i já.“ A ten ji porušil. Potom Bůh uzavřel smlouvu s Noem, to byla smlouva Noemova a on ji rovněž porušil.

³⁷ Nyní uzavírá smlouvu s Abrahamem. A smlouva s Abrahamem, podle 1. Mojžíšova 12. kapitoly, je dána nepodmíněně. A proto je věčná, neboť není podmíněna. Nikoliv „jestli chceš, pak i já.“ On řekl: „Chci! Už jsem to vykonal.“ Nikoliv: „Učiním to.“

„Už jsem to vykonal!“ No, tohle, to je základem pro víru. Hledte, nikoliv... Bůh činí rozhodnutí o spáse člověka. Uzavírá smlouvu: „Pokud chceš, pak i já.“ Ale on to porušil. Přichází další [smlouva]: „Pokud chceš, pak i já,“ on ji znovu porušil. Člověk není s to dodržet smlouvu, a tak Bůh člověka zachraňuje svou milostí, pod smlouvou, která je nepodmíněna, nepodmíněná smlouva. Ó, aj. Bez konce, tím to hasne, tři dokonalost. Noe, Abraham, mínil jsem... Adam, Noe, Abraham. Nu, v tom to vězí, proč jsme Abrahamovými dětmi, tato smlouva nekončí, nikdy nekončí, neboť není podmíněna. Není to kvůli tomu, že jsi něco vykonal, je to kvůli tomu, že to něco vykonal Bůh! Ne vy jste si vyvolili Boha, Bůh vyvolil vás! Věříte tomu?

Lidé říkají: „Ó, bratře Branhame, hledal jsem Boha a hledal!“ Nehledal jsi! Nerad ti to říkám, ale ty jsi nehledal. Bůh tě hledal. To byl Bůh, který tě hledal.

³⁸ Ježíš řekl: „Ne vy jste mne vyvolili, ale já jsem vás vyvolil. Žádný nemůže přijít ke mně, jedině leč Otec můj, kterýž mne poslal, přitřhl by jej, a všechny, kteréž mi dal Otec, přijdou ke mně.“ Ano,

vidíte, to nebylo něco... Nikdo z lidí nemůže být hrdý na nic. To je Bůh! Ó, jak nádherné, když spatříme tu pravou milost Boží, jak ona...!

Ale lidé se zmocnili poselství milosti a udělali z toho nemilost! Třeba moje vážená církev a vy, vážení lidé, baptisté, když jste milost takto domotali, dostali jste ji do hrozného zmatku.

Kdosi mi před nedávnem řekl: „Bratře Branhame, víš, že jsi byl dobrým baptistou.“

Řekl jsem: „Stále se jím cítím, ale pozdvihl jsem se trošku výš.“

On řekl: „Dobrá, podívej,“ řekl: „Uvěřil pak Abraham Bohu, i počteno jemu za spravedlnost. Co ještě víc mohl Abraham udělat než věřit?“ A řekl: „Když my uvěříme Bohu, pak přijmeme Ducha svatého.“

Řekl jsem: „To se liší hodně od sv. Pavla! Sv. Pavel řekl ve Skutcích 19: ‚Přijali jste Ducha svatého uvěřivše?‘ Nikoliv, když jste uvěřili, poté co jste uvěřili!“

On řekl: „Dobrá, Abraham věřil Bohu, nic víc už nemohl učinit.“

Řekl jsem: „To je pravda. Ale Bůh mu potom předal řád obrázky, jakožto potvrzení, že přijal jeho víru.“

³⁹ A jestliže tě ještě neobřezal skrze Ducha svatého, pak tvou víru ještě nepřijal. Tak je to. To je obrázka srdce a ducha. Bůh dává Ducha svatého jako potvrzení, že přijal tvou víru. Když tedy přestaneš věřit, [??]; jestliže prostě věříš, Bůh provede obrázku takového srdce. A ona odetne každou nevíru, odřeže od tebe svět a nevíru, a pak budeš stát pouze se Slovem. Ježíš řekl: „Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanou-li ve vás, což byste koli chtěli, prostě, a stane se vám.“

⁴⁰ A právě v tom vězí problém dnešní církve. Prožívají to skrze emoce, skrze vzdělání, skrze vyznání víry. Není tedy divu, že se připravují o život udušením! Vidíte? A tak, je nám zapotřebí obrázky, odříznutí celé této věci. Vrať se k Bohu a Jeho Slovu a věřte takovým způsobem, jak stojí psáno a nehádejte se o to. Prostě to vezměte. Bůh dal zaslíbení, Bůh dodrží své zaslíbení. Nemůže ani jinak než dodržet své zaslíbení, je-li Bohem.

⁴¹ Tedy ta nepodmíněná smlouva. Nikoliv: „Jestliže chceš, pak i já, ale já později,“ nebo tak nějak, „Já jsem vám už dal tuto zemi a tvému semeni po tobě!“ Amen. Vidíte, už se to stalo! Je to dokonané dílo.

Namítnete: „Přece to učinil Abrahamovu semenu.“ Ano, nikoliv však pouze Abrahamovi, ale i jeho semeni po něm.

⁴² A jsi-li Abrahamovým semenem, pak se jedná o hotovou věc. „Kteréž pak předzřídil, těch i povolal, a kterýchž povolal, ty i ospravedlnil, a kteréž ospravedlnil, ty už i oslavil.“ Čeho se tedy bojíš? Tak je to. „A antikrist v těch posledních dnech,“ podle Zjevení, „svádí všechny, kteříž přebývají na zemi, jichžto jména nejsou napsaná v knize života Beránka, toho zabitého [od posledního probuzení?, nikoliv] od počátku světa.“ Tehdy bylo tvé jméno vloženo do Beránkovy knihy života, když Beránek byl zabit. Bůh vyřkl Slovo, bylo v Jeho myšlenkách, v Jeho myšlenkách, vyřkl Slovo a už tehdy se to vše stalo. Toto je pouze proměna v hmotu [uskutečnění], nic jiného. Jeho Slovo sestupuje na zem. A nyní, když je ozářeno Božím světlem, to símě to okamžitě rozpozná, neboť se narodilo z Boha. Je to Abrahamovo símě, je předzvěděno Bohem. A proto, když je to símě ozářeno světlem, pak je jím uchopeno.

⁴³ Měli jsme probuzení. Řekl to Joel. Hádáme se tolik o pozdním dešti, máme dokonce hnutí, která se nazývají hnutím „Pozdního deště,“ pozdního deště, raného deště, středního deště, vnějšího deště. Jednou jsem o tom četl. Víte, co znamenají v hebrejštině slova „raný déšť?“ Nemohu vám to přesně říci, protože to nemám v poznámkách a uteklo mi to z paměti. Ale „raný déšť,“ první déšť, znamená „déšť učení.“ Druhý déšť je Duch, který přichází na to, co bylo vyučováno a přináší úrodu. Odkud se vzalo takové probuzení? Letniční, baptisté, všechny jiné stromy vypučely, jak řekl Ježíš. A co se z toho vyklubalo? Baptisté řekli, že budou mít o jeden milión více v roce 44. Podívejte se na katolíky, jak početně vzrostli. Pohledte na denominace. Hledte na letniční. Co jsme tím docílili? Zaseli jsme denominační semeno, a sklízíme denominační úrodu. Proč? Právě nyní by církev měla být plná ohně pro Boha, bylo-li tehdy zaseto semeno Slova, pak bychom měli znamení, divy, zázraky, a církev by byla pospolu jako jedno srdce, jednomyslná a kráčela by na Sion k vytržení. Jistě. Ale co jsme docílili? Máme intelektuální proslovy místo Slova. Máme uvažování proti Slovu, a všechno možné.

⁴⁴ Měli jsme se přece vrátit zpět do Slova. A to právě učiníme! Bůh řekl: „A tak nahradím vám léta, praví Pán, kteréž sežraly kobyly, brouci, chroustové a housenky.“ To vykvete ve večerní době. Přejde někdo s Poselstvím, a ten obnoví srdce, neboli víru dětí vrátí zpět k víře otců. On to zaslíbil u Malachiáše 4, že to učiní, vrátí je zpět.

⁴⁵ Nu, to není Eliáš, o němž byla řeč v Bibli, Ježíš řekl u Matouše 11: „A chcete-li přijmouti, Jan byl Eliáš, kterýž přijíti měl,“

z Malachiáše 3. „Aj, já posílám anděla svého, kterýž připraví cestu před tváří mou,“ najdete to u Malachiáše 3.

⁴⁶ Ale pamatujte, Malachiáš 4, poselství přichází: „Nebo aj, den hrozný přichází, který sežhne celou zem, a spravedliví budou šlapat po popelu bezbožníků.“ To se po Janovi přece nestalo. Ne, kdyby se to stalo, Písmo by ztratilo svou celistvost, stálo by tam něco, co nemělo být. Od té doby pominulo dva tisíce let a svět za tu dobu ještě neshořel. Stejně tak spravedliví nešlapali po popelu bezbožníků. Ale my stále ještě očekáváme na to něco, co vezme víru, a co navrátí víru dětí zpět k původnímu letničnímu stromu, jež byl ohlodán housenkami, římskou housenkou a chroustem. Všechny jejich denominace a vyznání víry to ohlodaly. Bůh však řekl: „Navrátím to znovu, v posledních dnech.“ Bude to navraceno! Bůh pošle Ducha svatého s takovou silou, na to zaseté Slovo, že to obnoví. Slovo Boží je tím semenem, které vyšel sít rozsévač.

⁴⁷ Inu, smlouva byla nepodmíněna! Nu, Izrael, to přirozené semeno, on to zaměnil a ztratil to v 2. Mojžíšově 19, když se dopustili té osudové věci, že odstrčili milost a místo ní přijali zákon. Jaké osudové chyby se zde dopustil Izrael!

⁴⁸ Hledte! Poté, když Bůh uzavřel smlouvu s Abrahamem, milost jim opatřila proroka osvoboditele v Egyptě, který měl vykonat slovo Abrahamovo. Jen si vzpomeňte na Mojžíše u keře, Bůh řekl: „Slyšel jsem lkání svého lidu a rozpomenul jsem se na zaslíbení.“ Dříve než tu byl nějaký zákon, obstarala jim to milost. Milost se postarala o oběť za provinění, beránka. Milost zajistila smlouvu, obřizku, bylo už o to postaráno, před tím vším. Milost opatřila ohnivý sloup, který by je vedl pod vedením proroka, byli ujištěni o tom, že prorok jim řekl pravdu, bylo to Slovo, které jim pravil. Věděli, že to zaslíbil Bůh, a zde byl rovněž přítomen ohnivý sloup, potvrzující to. To byla dvojnásobná jistota! Amen. Milost se postarala!

⁴⁹ Ale oni si přáli něco, co mohli vykonat sami, své vlastní vyznání víry a denominaci a k tomu si ještě vytvořili farizeje a saduceje, něco, co mohli vykonat sami.

Člověk se vždycky snaží zachránit sám sebe. Není to však možné. Koná to vždy Bůh. Ty to musíš jen přijmout a věřit tomu.

⁵⁰ Cestou je vedl a provázel ohnivý sloup. Vedl je cestou. Moc, milost, zajistila sílu k vítězství nad nepřítelem a k osvobození. Ta síla jim už byla dána. Přešli Rudé moře. Přivedli rány na faraóna. Toho

všeho docílili milostí. A potom zaměnili milost za zákon, ale to nemělo žádnou souvislost s Abrahamovým královským semenem.

51 Abrahamovo královské semeno se pokoušelo učinit totéž, vrátit se pod to stejné vyznání víry, místo k slovu o milosti a Slovu skrze víru. Oni se vrátili zpět. Ale vystoupí královské semeno, za chvíli se k tomu dostaneme, o něco později.

52 Vraťme se nyní do 1. Mojžíšova 12. Bůh povolal Abrahama milostí. Nikoliv proto, že se něčím lišil, byl pouhým Abrahamem, obyčejným člověkem. Nikoliv proto, že byl knězem nebo nějakým vznešeným mužem, byl obyčejným rolníkem. Přišel spolu se svým otcem z města, kde stála Babylonská věž a oni odešli do Chaldeje, Ur chaldejského. A tam byl farmářem, snad ve dne pracoval na své usedlosti, aby si dobyl obživu. Oženil se svou nevlastní sestrou, Sárrou. A neměli děti, i když Abrahamovi už bylo kolem pětasedmdesáti, když jej povolal Bůh a Sáře už bylo šedesát pět let.

53 Bůh tedy řekl Abrahamovi, když jej povolal, řekl mu: „Učiním tě otcem národů,“ a že mu dá syna ze Sáry. Inu, on byl neplodný. A ona, nu, pětasedesát, byla už deset nebo patnáct let po přechodu. On s ní žil od jejich šestnácti nebo osmnácti let, se svou nevlastní sestrou. A on byl jejím manželem po všechna ta léta, dokud mu nebylo pětasedmdesát a jí bylo pětasedesát. A potom sestoupil Bůh a řekl: „Nyní ti dám s ní dítě.“ A on nezapochyboval o zaslíbení Božím, nýbrž mu uvěřil!

54 Dokážete si představit starého pětasedmdesátiletého muže a ženu, které je pětasedesát, jak jdou a třesou se, jdou k lékaři a řeknou: „Doktore, chceme, abys měl připravené místo v nemocnici. Každou noc vám můžeme zavolat, víte, neboť budeme mít dítě“?

Doktor by řekl: „Ano, pane... aj, aj, aj!“ Jakmile položí telefon, řekne: „Raději za ním jedte, neboť s ním to není v pořádku.“

A každý, který se chopí Boha za jeho zaslíbení, je považován tímto světem za blázna. Pavel řekl: „že, podlé té cesty, kterouž nazývají kacířstvím, tak sloužím Bohu otců.“ Kacířství to je šílenství. Víme o tom. Pro rozum je bláznovstvím. Víra je šílenstvím pro každého kromě Boha, a ty, kteří mají víru. Jistě.

55 Ale Bůh zaslíbil Abrahamovi a Abraham tomu uvěřil. On nikdy neřekl: „V pořádku, Bože, věřím tomu.“ Vidím jej, jak jde domů a říká: „Sáro, pojďme koupit několik metrů puntikované látky a jehly a koupíme botičky. Budeme mít děťátko.“ Ó, aj!

Pominulo prvních třicet dnů nebo dvacet osm. „Jak se cítíš, miláčku?“

„Bez rozdílu.“

„Bůh ti žehnej, budeme je mít, každopádně!“

„Jak to můžeš vědět?“

„Řekl to Bůh!“

Za některé z vás se můžeme dnes večer modlit, budete sedět v obecenství, kde přichází přítomnost Ducha svatého, druhý den ráno, pokud jsme zdraví, dobrá... „Stále mne trochu trápí ten žaludek. Už vůbec nemohu pohybovat svou rukou.“ Ty, Abrahamovo semeno, nepochybuješ o zaslíbení Božím skrze nevíru!

⁵⁶ Něco se v církvi přihodilo, bylo dovoleno ďáblu vstoupit mezi skupinu lidí, vešel tam a šlehá shromáždění a ihned někdo řekne: „Ach, opustím to místo, zde od počátku nic nebylo.“ Abrahamovo semeno? Aj! První malý ďáblův závan a už jste vyřízeni. To je důkazem, že jste tomu od počátku nevěřili.

Ježíš řekl: „Království nebeské je jako síť, která se spustí do moře a zahrne všechno možné.“ To souhlasí.

⁵⁷ Probuzení to zachytí. Co se vlastně v té síti nachází? Jsou tam žáby, pavouci, raci, hadi, hadi a ryby. Nepotrvá příliš dlouho a želva řekne: „Inu, to není pro mne vhodné místo,“ a vrátí se zpět do bahna. Vodní pavouk se rozhlédne a řekne: „Och.“ A vrací se zpět, jak prase do kalíšť bláta a pes ke svým vývratkům. Právě tak. A co Abrahamovo semeno? Ó, aj! To je ostuda!

Abrahamovo semeno věří Slovu Božímu!

⁵⁸ Klidně se posadí a řekne: „Ano, sláva Bohu, jsem letniční!“ A když někdo káže něco ze Slova, co tam jasně stojí napsáno. „Haleluja, nevěřím tomu, nikoliv, přátelé.“ Abrahamovo semeno? Ach!

Inu, jednali se o nějaký nesmysl, samozřejmě, pak tomu nevěříte. Ale jeli to Slovo, pak to je pravdivé! To souhlasí. Abrahamovo semeno se přidržuje Slova a ničeho jiného.

Pominul další měsíc. „Sáro, miláčku, jak se nyní cítíš? Víš, přece pominulo dalších osmadvacet dnů, jak se cítíš?“

„Bez rozdílu, můj drahý.“

„Sláva Bohu! Za dva měsíce to bude větší zázrak, než kdyby se to

přihodilo v minulém měsíci.“

Minul rok. „Mám vyhodit ty botičky pryč?“

„Nikoliv, nech je tam být. Budeme mít děťátko!“

„Odkud víš, že je budeme mít?“

„Řekl to Bůh! A to platí.“

Minulo dvacet pět let. „Jak se cítíš, Sáro?“

„Stále stejně.“

„Sláva Bohu! Teď to bude zázrak o dvacet pět let větší!“ O zaslíbení tedy Božím nepochyboval z nedověry, nýbrž posilnil se a chopil se Slova, a nazývá věci, jichž není, jako by byly. Proč? Řekl to Bůh! Ó, aj!

⁵⁹ Abrahamovo semeno dnes, aj, to čemu říkáme Abrahamovo semeno, je mizernější než vývar ze stínu kuřete, které poslo hladem. Ano, přátelé.

Bůh si přeje silné křesťany, kteří berou Slovo Boží na život a na smrt. Je to jedno a totéž. Amen. „Řekl to Bůh!“ To je Abrahamovo semeno, narozeno z Ducha a Slova Božího. A to vydrží.

„Nebe a země pomínou, ale Slova má nikoli nepomínou...“ To je ono. Co Bůh zaslíbil, je schopen vykonat. Bůh nezklame. Nemůže zklamat. To je věc, kterou Bůh nemůže učinit, totiž zklamat. On nemůže zklamat, to je to co On nemůže učinit. On zklamat nemůže. Když to Bůh zaslíbil, pak to je pravdivé. Pak to trvá věčně. Je to úplně vyřešeno jednou a provždy. Když Bůh vyřkne Slovo, pak to tím hasne.

⁶⁰ Tento svět vznikl pouhým Slovem Božím. On jednoduše řekl: „Budiž,“ a stalo se. Amen. Prach, na kterém dnes sedíte, dřevo, na kterém sedíte, to není nic jiného než Slovo Boží, které se projevilo. Haleluja!

⁶¹ Cítím se u vytržení, při pomyšlení na Abrahama, a když si uvědomím, že my můžeme být jeho semenem, Abrahamovým semenem se všemi těmito zaslíbeními. Nejen, že jsme si tím jistí, Bůh vztáhl svou ruku a přísáhl skrze sebe samého, že to vykoná. Přísaha, smlouva je vždycky potvrzena přísahou a Bůh přísáhl skrze sebe samého, protože neměl nikoho většího, skrze kterého mohl přísahat. Přisahal skrze sebe samého, že to vykoná.

⁶² Co se děje se světem... co se to s námi děje? Takové zaslíbení! Víra, která se utvrzuje na něčem takovém, základ víry! Slovo tyto věci

zaslíbilo v těchto posledních dnech a zde je vidíme před sebou, jak se uskutečňují a my stále chodíme kolem dokola. Abrahamovo semeno? Ó, aj! Chci, abyste se toho chopili: „Abrahamovo semeno.“

1. Mojžíšova 12, to, co Bůh od Abrahama požadoval, bylo úplné oddělení se.

⁶³ Inu, dnes jsou žádoucí ti, kteří to umí s lidmi [společenszí lidé]. „Ó, když zvolíme pastora, on musí mít kudrnaté vlasy, rovnou jako z Hollywoodu, víte, a „amen“ musí říci hezky, a musí mít na sobě klasický oblek, a řídit nejluxusnější Cadillac a tak dále, a musí být společenský. Musí vědět jak na to. Občas si mírně připije, musí být společenský. Zúčastňuje se karetních večírků pro staré dámy, kde se rovněž vyšívá a šije, a šije a vyšívá, a baví o nějaké slečně a tak dále, víte, a tak dále. On musí být tohoto druhu společníkem.“

⁶⁴ Bůh řekl: „Oddělte mi Pavla a Barnabáše!“ Amen. Oddělení! „Vyděte z něho, lide můj, abyste neobcovali hříchům jeho!“ Bůh si přeje oddělení, úplnou zkázu hříchu. Oddělte se! A v tom je ten svízel dnes, důvod, proč nemůžeme být Abrahamovým semenem, nejsme totiž s to oddělit se od dogmat a vyznání víry a tak dále, tak zvaného křesťanství, a přijít k živému Slovu. Oddělit se od naší nevíry a uvěřit Slovu Božimu. A toto vám Bůh zmanifestuje. Opravdu.

1. Mojžíšova 12, Bůh řekl: „Odděl se zprostředku svých příbuzných a všeho co je kolem tebe.“ Ó, aj, a my nejsme s to oddělit se od hraní karet!

⁶⁵ Dnes jsem přišel do jisté restaurace, kam přišel i jeden bratr. Pozoroval jsem jistého mladistvého provinilce, který tam přišel. S manželkou jsme se chtěli najíst. Pomyslel jsem si: „Sláva Bohu! Pospíchejme miláčku, než sem ještě někdo přijde.“ A přišel další mladistvý a stále srkal. Měl bych strach sejít se s takovým mladíkem v noci. A spustil tam hrací automat, dal tam nějakou gramofonovou desku a začalo to vyhrávat to staré boogie-woogie, a postavil se u toho, kráčel *takto*, víte, bil se *takto*. Řekl jsem: „Proboha, smilujte se!“

Meda řekla: „Nechod' ten účet platit tam. Počkej raději zde, nebo dovol, půjdu s tebou.“ Bála se.

⁶⁶ A jsme na tom všichni stejně, takových věcí je dnes spousta, křesťanský národ, ó, hrůza! Oddělení! Devadesát procent takových lidí zpívá v pěveckých sborech, Elvis Presley a Pat Boone a všichni ostatní a Peabody Ernie, ať se jmenují jakkoliv. Jsou horší od Jidáše Iškariotského! Jidáš Iškariotský prodal... dostal třicet stříbrných, Elvis

jej předstihl, on má celou kolonu Cadillaců a nesmírnou popularitu. A když malá děcka vidí celé to řádění, říkají: „Vždyť on je hluboce věřící.“ To je ďábel! Absolutně! Bůh vůči takovým věcem nebude tolerantní. V dnešních dnech mají lidé klapky na očích.

67 Vraťme se tedy ke Slovu: „Oddělte se od těchto bezbožných věcí a nedotýkejte se jich. A já vás přijmu.“

68 Evangelium je zapotřebí, abychom ho ovládali s holýma rukama! Nikoliv v nějakých církevních rukavičkách, hýčkali někoho a při tom měli znovu plné hnízdo shnilých vajec. Udělali někoho okresním dohlížitelem nebo presbyterem, biskupem nebo ještě někým jiným. Co to způsobuje... jak můžete mít víru, posloucháte-li, přijímáte-li pocty jedni od druhých? My hledíme jen na Boha, jediné na Něj! Pocta přichází od Boha. On je ten jediný. Uctíváme Jej, když držíme Jeho Slovo jakožto pochodeň a chodíme před Bohem jako muži a ženy.

69 [Prázdné místo na pásku.]... překročili řeku a přišli do jiné země, Bůh řekl Abrahamovi: „Dám ti to všechno, ale ty jsi mne naprosto neposlouchal.“

70 A ihned vznikl mezi nimi spor kolem pastýřů a hlídačů dobytka, v 1. Mojžíšova 13 (co se to stalo?), Lotovi pastýři a Abrahamovi pastýři. Pozorujte Abrahama, jak bratrsky jedná, on řekl: „Nehádejme se mezi sebou. Jsme přece bratři.“ Lot znázorňuje vlažnou církev. A on řekl: „Podívej, udělej volbu. Cokoliv se ti bude líbit, jdi a zmocni se toho. Půjdeš-li na východ, já půjdu na západ, a tak dále. Nebo, ty na západ, já na východ. Ty na sever, pak já na jih, a tak dále. Udělej volbu ty.“ A Lot už byl předtím v Egyptě a toužil po nějaké té popularitě a nějaké minci v kapse.

71 A právě v tom se mnohé církve dopustily chyby. Pravím vám to s vroucností, bratři. Kdyby letniční církev měla ty staromódní muže a ženy, pokřtěné Duchem Svatým, stojící na rohu ulice s tamburínou, byla by na tom lépe, než když žijí v těch velikých svatyních, márnících, se všemi hloupostmi, ne, nesmysly. Jistě. Chtějí se chovat jako ti ostatní. Tam jsme se dostali. Proč jste nezůstali tam, kde jste byli, když Bůh s vámi začal jednat na počátku? To, kvůli čemu jste vedli zápas, sotva jste se otočili, provedli jste totéž.

72 Právě toho se dopustil Lot, šel do Egypta a ihned potom upřel svůj zrak na Egypt. A potom pohleděl a uviděl Sodomu, pohodlí, snadný život. A odešel na východ směrem k... Pamatuje si, šel na východ, místo aby pokračoval s Abrahamem. Šel na východ, protože to

byla cesta pohodlí. Odešel na východ.

⁷³ Stejně tak je to s církví v dnešní době, vidíte, oni se vracejí zpět. Jak jsem už řekl včera večer, slunce vychází na východě a jde na západ. A Syn Boží nejdříve navštívil východ, a potom směřoval na západ. Oni se během těch dvou tisíců let prodávali. „Ale v čase večera bude světlo,“ řekl prorok. Místo aby následovali Syna, vracejí se zpět, kde byl Syn předtím. Když dnes náhodou promluvíte s někým o božském uzdravení, o prorocství, o devíti duchovních darech nebo něčem takovém, „vraťme se a podívejme se, co řekli Moody, Sankey, Knox, Kalvin.“ Oni žili ve dnech, kdy tam svítil Syn; my jdeme k dokonalosti!

⁷⁴ Jistý francouzský vědec řekl před třemi sty lety, dokázal to odvalováním koule kolem zeměkoule, řekl: „Kdyby někdo docílil hrůzostrašnou rychlost padesáti kilometrů za hodinu, překonal by sílu zemské gravitace a odtrhl se od země.“ On to vědecky dokázal. Myslíte si, že by se dnes věda na něco takového odvolávala? Nikoliv, přátelé! Dnes už mají prostředky, které docílily tři tisíce km za hodinu, a pokoušejí se udělat ještě rychlejší. Oni se k takové věci už nebudou vracet.

⁷⁵ Ale kazatelé: „Podívejme se na to, co řekli Moody, Sankey.“ Tam Syn vskutku byl. Ale dnes je zde! On je na západním pobřeží, v čase večera, haleluja, dává večerní světlo! Nikoliv zpět k Lutherovu ospravedlnění, Wesleyovu posvěcení, vždyť my jsme v posledních dnech, amen, kdy svítí večerní světlo, kdy jsme v posledním čase. Následujte Syna.

⁷⁶ Ale Lot se vrátil, protože to bylo snadné, pohodlné. Podívejte se na paní Lotovou, když tam přišla. Aj, ona se stala královnou společenské smetánky města. Lot se stal starostou. Ó, bratře, měli něco udělat, aj, spíše něco říci!

A proto lidé přijímají paní Lotovou i dnes. Jen pohledte, jak se chovají naši lidé v dnešní době. Pohledte na naše lidi v církvích. Pohledte na naše ženy, pohledte na ně dnes.

⁷⁷ Byl jsem jednou, nedávno, v Hollywood... vlastně v Los Angeles, čekal jsem na bratra Arganbrighta. Stála tam dívka, přišla tam. Podíval jsem se a zapotácel. Podíval jsem se na ni. Pomyslel jsem si: „Jsem přece misionář. Viděl jsem nemocné pelagrou, malomocné, ale nikdy jsem nespátril něco takového.“ Měla takový účes jako meloun,... víte, víte, co to je, bylo to, jako by měla vodnatelnost mozku, víte, jako první

dáma, ano, jako Jezábel, *takto*. A byla nalíčena modře a zeleně, snad to byla pohledná žena, ale celý ten nesmysl, který měla na sobě, působil, že vypadala jako Hotentotka z Afriky. Přišel jsem k ní, chtěl jsem se za tuto ženu pomodlit. Pomyslel jsem si: „Paní, jestli nemáte nic proti tomu, modlím se za nemocné. Nikdy jsem nic takového nespatriil. Řekněte mi co to je.“ A potom k ní přišla další žena a začaly hovořit a ona byla na tom stejně tak. Ó, ach!

Ach, říkáte: „To jsou presbyteriáni.“ Nikoliv, letničnící! Jistě.

⁷⁸ A Bible praví: „Žena, která si stříhá vlasy, se zohyžďuje.“ Vskutku, zneuctívá svou hlavu. Zneuctívá anděly, anděly světla. Sedm andělů církve, ti, kteří přinášejí světlo, setrvávají u Slova. Zohyždění! Žena má mít na hlavě vlasy. Aj, tohle! Kdysi se to považovalo za špatné, když se toho dopouštěly. Na počátku mezi letničnícími to bylo nepřijatelné. Co se vlastně stalo? Dobře jste běželi, co se stalo?

⁷⁹ Některé z našich letničnících žen se oblékají do takových šatů jako střevo na párek, a pokoušejí se... To je pravda! Neříkám to jako vtip. To není vhodné místo pro vtipy. To je kazatelna. Jistá žena mi jednou večer řekla, když jsem ji upozornil na to, jak se obléká, ona řekla: „Já nechodím v mini, chodím v šortkách.“

Řekl jsem: „To je to nejhorší. Bůh řekl: „Žena nebude nositi oděvu mužského, nebo ohavnost před Hospodinem Bohem tvým jest.““ Přesně tak!

Dovalte mi něco říci, dámy, ty mladá žena, která se takto oblékáš, tamhle, v soudný den se budeš zodpovídat za spáchaná cizoložství.

Říkáš: „Jsem čistá jako lilie.“

⁸⁰ V pořádku, ale Ježíš řekl: „Každý, kdož by pohleděl na ženu ku požádání jí, již zcizoložil s ní v srdci svém.“ Vidíte tedy, nemusíte se toho skutečně dopustit. „Každý, kdož se hněvá na bratra svého bez příčiny, se dopustil vraždy.“ Vidíte, nic víc není třeba udělat. A když nějaký hříšník pohledí na tebe, když se takto oblékneš, když se takto předvedeš, vztyčíš se a nacpeš, vtlacíš do toho, do takových hadrů, a potom jdeš ven. Poslyš, to není vtip! Tohle je evangelium! Pokud to děláš a pohledí na tebe hříšník s žádostí... v soudný den, když se on zodpoví ze spáchaného cizoložství, kdo zavalal příčinu? Ty! Zodpovíš se za to, neboť ses takto předváděla.

Aj, řeknete: „Přece jiné šaty už nejsou v prodeji.“ Ale jsou ještě na prodej šicí stroje a látky. Není tedy výmluvy! Je to způsobeno tím, že

jsi odpadla od Slova! Nezní to populárně. Je to tvrdá řeč.

Jednou přišel jistý slavný kazatel a položil na mne svou ruku a řekl: „Vzkládám na tebe ruce a vyháním toho ďábla.“

Řekl jsem: „Cože?“

„Ty stále mluvíš o ženách.“ Řekl: „Lidé tě uznávají jako proroka.“

Řekl jsem: „Nejsem prorokem.“

⁸¹ On řekl: „Oni tě uznávají za proroka, bratře Branhame.“ A řekl: „Měl bys tyto lidi vyučovat, tyto ženy, jak mohou obdržet ta veliká duchovní požehnání. A ty jim říkáš o stříhání vlasů, a tak dále. Oni to nebudou poslouchat.“

Řekl jsem: „Vím o tom.“

Řekl: „Proč jim neřekneš o těch větších věcech?“

Řekl jsem: „Jak mohu kázat... vyučovat je algebře, jestliže neznají abecedu, dokonce ani neví, co je slušné chování.“

⁸² A vy muži, kteří dovolujete vašim manželkám takto jednat, pokud jste křesťané, Abrahamovo semeno, pak nemám o vás příliš valné smýšlení. Amen! Raději toho už nechám, jinak všichni povstanete a odejdete domů. V pořádku. Ale jednou, tam nahoře, zjistíte, že něco postrádáte.

⁸³ Říkáte: „V tom přece není žádný rozdíl.“ Pavel v tom shledal rozdíl. Bůh rovněž, v Edenské zahradě. Bible praví, že žena má mít dlouhé vlasy! A kde jste bez toho? Dobrá, namítnete: „V tom přece není žádný rozdíl.“ Bible praví, že je! Nedovolte ďáblu, aby s vámi debatoval a řekl vám, že „je to moderní, a tedy v pořádku.“ To není v pořádku. Říkáte: „Předtím jsem o tom nevěděl.“ Víš o tom tedy nyní. Hledej a zjistiš, že to je pravda. Ale raději to nechám být, vidíte? V pořádku.

⁸⁴ 1. Mojžíšova 13, moderní, aj, aj, vraťme se nyní tam, kde byl Syn, nikoliv tam kde je, nýbrž kde byl Syn. Žena... dovedu si přestavit Lotovu ženu, jak ona se zamotala do této společnosti!

⁸⁵ Stejně tak se my zamotáváme do společnosti. Tak, tam zabředli letničtí. Stačí, že ustanovíme malou organizaci a malou... jednu proti druhé a proti této, a můžeme zabřednout do čehokoliv. To je skutečná pravda.

⁸⁶ Co řekl Samuel, když si Izrael chtěl zvolit krále? Samuel k nim

přišel a řekl: „Vzal jsem od koho peníze na živobytí? Řekl-li jsem někomu něco ve jménu Páně, aniž by se to stalo?“

Ó, řekli, „Jistě, ty jsi Boží prorok. Ty jsi nám pravil pravdu, a co jsi řekl, to se stalo, ale my přesto chceme krále.“

⁸⁷ A jakmile jsi začal polevovat v mravních zábranách a dovolil jsi tomu a tomu a přicházelo všechno možné, stal ses moderní. A církev je na tom stejně, tak jako ti ostatní. Je nám zapotřebí provést domácí úklid! To je ryzí pravda. Amen. Je to hanba, že vám to musí říci baptista, že ano? Ale to je pravda. Skutečně! Věřím Bibli, věřím, že Slovo Boží je pravdivé. V pořádku.

⁸⁸ Abraham... potom vzal Abraham... ve 14. verši, 13 kapitoly, poté kdy se Lot oddělil, a Abraham byl úplně poslušný Bohu, pak jej Bůh navštívil. Nyní se chystá, aby mu požehnal.

⁸⁹ A dokud letniční církev neopustí svá vyznání a dogmata a nepřestane jednat jako tento svět, nepřestane sedět doma ve středu večer, aby si poslechla „Mám rád Suzy [Zuzanu],“ místo toho, aby se zúčastnila modlitebního shromáždění a obdobně. Dáváte své desátky nějakému kazateli na nějaký rozhlasový program, který se posmívá právě těmto věcem, které zastáváme, to je pravda, a různé nesmysly, které se konají ve jménu letničních, to je přece ostuda!

⁹⁰ Promlouvám mezinárodně ke Křesťanským obchodníkům. Mnozí z nich zrovna zde sedí. Jednou večer v tomto čase, asi před deseti léty, byl jsem na Jamajce. A tam měli jednoho večera různé význačné osobnosti ostrova a tito lidé povstávali a vydávali svědectví: A „Sláva Bohu! Byl jsem bezvýznamný obchodník, kdesi na rohu. Haleluja, a nyní mám čtyři Cadillaky. Sláva Bohu!“

⁹¹ Vrátil jsem se tohoto večera do motelu Flamingo, zastavil jsem se a řekl: „Stydím se za vás!“ Řekl jsem: „Jste zde kvůli tomu, abyste reprezentovali Krista, a vy se zatím pokoušíte říkat obchodníkům, kolik že toho nevlastníte, a že on vlastní více než vy máte nebo kdykoliv budete mít.“ To je zásadní rozdíl oproti těm prvním letničním. Ti první letniční prodali, co měli, rozdali chudým a šli zvěstovat evangelium. V pořádku!

⁹² Jistý malý švédský zpěvák z Chicaga, nebudu uvádět jeho jméno. Je to můj vzácný přítel. On se postavil a řekl: „Bratře Branhame, i když ty... věříme, že jsi prorokem, ale chci ti nyní říct rovnou do očí, že jsi v bludu.“

Řekl jsem: „Řekni mi tedy v čem, bratře.“

On řekl: „Dobrá, tito lidé prodali, co měli, a položili to u nohou apoštolů a rozdali to.“ On řekl: „To byl ten nejhorší skutek, kterého se dopustili.“

Řekl jsem: „Chceš mi tím říct, že Duch svatý se dopustil zlého skutku?“

A on řekl: „To bylo nesprávné. Hned ti to mohu dokázat.“

Řekl jsem: „Proč?“

Řekl: „Poté, když začalo pronásledování, neměli, kam by mohli odejít. Toulali se všude.“

„Přesně podle Boží vůle kázali evangelium všude, kam přišli. Neměli totiž místo, kam by se mohli vrátit.“ Bůh se nemylí. Opravdu! Ó, jaký je to rozdíl, letniční, kteří byli, a letniční, kteří jsou. Ano, tak je to.

⁹³ Potom, když se oddělil Abraham od Lota, přesně tak, jak mu řekl Bůh: „Odvrhnouce snadně obkličující nás hřích, odstraňte to všechno pryč!“ Potom Bůh řekl: „Abrahame, nyní jsi dědicem všech věcí. Pohleď na východ, pohleď na západ, na sever a na jih, kráčeť touto krajinou, to všechno patří tobě!“ Amen.

⁹⁴ Oddělte se od hříchu, nevíry. Je pouze jeden hřích a to nevíra. Cizoložství není hříchem, pití likérů není hříchem, lež není hříchem, to jsou pouze projevy nevíry. Kdybyste věřili, pak byste takové věci nespáchali. Jistě. Ježíš řekl u sv. Jana 5:24: „Kdož slovo mé slyší, a věří tomu, kterýž mne poslal, máť život věčný,“ totiž „Zoe,“ Ducha svatého, neboť věří. Správně. Inu, dokud to nepřijmeš, pak jsi pokrytcem, ti jsou i v této skupině. Ale když opravdu uvěří, pak se oddělí, a když se oddělí od každé nevíry a věří Bohu, chodí ukázněně, ostříhají příkázání, konají všechno, co je správné, pak Bůh řekne: „Každé zaslíbení v této knize patří vám.“ Amen. „Všechno patří vám! Otevři kterékoliv místo od 1. Mojžíšova po Zjevení, vše patří tobě!“ Amen. „Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanou-li ve vás, což byste koli chtěli, prostě, a stane se...“ Co? Musíte se oddělit, prvně, od vaší nevíry.

Řekneš: „Bratře Branhame, děláš to velice úzkoprsé.“

Ježíš řekl: „Za dnů Noe bylo zachráněno osm lidí. A jakož se dalo za dnů Noe, tak bude i za dnů Syna člověka.“

„Kolik to tedy bude bratře Branhame?“ To může být osm tisíc, to může být osm miliónů, nevím kolik. Ale bude to menšina. Jeden

z každých sto tisíců nebo tak nějak, řekl bych. V pořádku.

⁹⁵ Psychická víra, mentální víra, bez prožití znovuzrození, emocionální, církevní víry! Bude-li zde přítomen pravý Duch svatý, pak zdůrazní toto Slovo, a Slovo bude uvedeno do života, přesně tak, jak je v něm řečeno, neboť bylo vyřčeno tím stejným Duchem, který promlouvá skrze vás. Musí to žít. Jistě. To nejste vy, kteří promlouváte, nýbrž Otec, který přebývá ve vás. V pořádku.

Abraham, dědic všech věcí.

⁹⁶ Když jsem byl naplněn Duchem svatým jako vy, zdejší lidé, pak se rád procházím skrz a... jako velikou pasáží, a všechno patří mně. Jsem dědicem toho všeho do posledního puntíku. A jsem-li dědicem této pasáže, rád bych se dozvěděl, co vše jsem obdržel. Když jsem se stal křesťanem, rád se dozvím, co vlastním. A tak, vlastním-li tu pasáž, budu se po ní procházet, a vytáhnu šuplík, abych se podíval co tam je, a podívám se na jiné místo co tam je, něco mi může připadat příliš vysoko, a tak si přistavím žebřík a vylezu po něm nahoru. A uvidím, co tam je. A když mi něco připadá být mimo dosah, pak pokleknou na kolena a začnu se modlit, až se k tomu dostanu. Vždyť mi to patří! Bůh to zaslíbil. Božské uzdravení, Boží moc, všechny zázraky, znamení a divy, On to zaslíbil.

Řekneš: „Bratře Branhame, jak to funguje?“ Skrze Boží zaslíbení. Amen.

⁹⁷ Abrahamovo semeno! Sláva! Cítím se skvěle. Snad vám připadám jako hlupák, ale nechte mne na pokoji. Lépe se cítím takto, než v jakékoli jiné situaci, vidíte.

⁹⁸ Čtrnáctá kapitola, nyní tam jdeme. Abraham, shledáváme, že ve 14. kapitole, co se tam stalo? Sjeli se králové z různých částí země a spikli se proti králi Sodomy, přijeli a dobyli Sodomu, vzali Lota, Abrahamova bratra v Pánu, zajali jej, toho vlašného denominačního bratra, a odjeli s ním pryč. Nu, pamatujte, Bůh právě sdělil Abrahamovi, že všechno v této zemi patří jemu.

„Blahoslavení tiší, nebo oni dědictví obdrží na zemi.“ Namítáte, že jsem hlupák? Obdrží dědictví na zemi, to, co je na zemi! Jistě, jsme toho dědici.

⁹⁹ Pohledte na satana, jak řekl Ježíši: „Celou tuto zem tobě dám, jestliže padna, budeš mi se klaněti.“ Všechna království jsou pod kontrolou ďábla, každé z nich. Ježíš to řekl. Bible to praví. Každý národ

a každé království je pod kontrolou ďábla. A satan řekl: „To mi patří. To je moje. Dám ti to, pokud se mi budeš klanět.“

Ježíš věděl, že On se stane dědicem toho v miléniu a tak řekl: „Odejdi, satane.“ On věděl, že je dědicem toho.

100 A dnes se mluví, že prý lidé znovuzrození a uctívající Pána jsou šílení. Oni se toho obávají, znovuzrození. Jim se tato myšlenka nezamlouvá a nahradili ji něčím jiným. Jeden ji nahradil stiskem ruky, někdo jiný pokropením vodou, další vypláznutím jazyka a přijímáním kousku chleba, někdo jiný tancováním po podlaze. Jedná se však o zrození! Jak jsem už kdysi večer řekl: „Narození to jsou trable, bez ohledu na to kde se to děje. Koná-li se v kotci pro prasata nebo nemocničním pokoji, je to vždy porod, jsou to trable.“ A stejně tak je to se znovuzrozením, jsi tím zdrcen, ale z toho zmatku vyvstává nový život. Amen. Ano.

101 Abraham věděl, že všechno patřilo jemu, a proto, když zmizel Lot, řekl: „Okamžik!“ Lot byl zajat krutýma rukama nepřítele. Řekl si: „To je můj bratr, a tak ho půjdu hledat.“ Inu, vzpomeňte si, tam se spolčilo sedm nebo osm králů a přitáhli spolu, a zajali a vyklidili všechno. A když odjeli, Abraham vzal své služebníky a jel za ním, aby přivedl zpět svého ztraceného bratra! To je ryzí křesťan, jde za svým ztraceným bratrem! Co učinil, když jej našel? Pobil tyto krále, a vrátil se po bitvě zpět, přivedl svého bratra.

102 Hledte, potom, když se vracel zpět, přišel mu naproti jistý král, Melchisedech. Melchisedech, kdo to byl? Neměl otce ani matky. Nikdy se nenarodil, nikdy nemohl zemřít. Bez otce, bez matky, bez počátku dnů a konce života. (To nebyl Syn Boží, neboť ten měl otce a matku, narodil se a zemřel a vstal z mrtvých.) Ale ten muž neměl nikdy otce ani matky, to byl Bůh! Skutečně, je to jediná věc, která je věčná.

103 A on se setkal s Abrahamem po skončeném boji, a tím dal něco najevo Abrahamovu semenu, totiž když ty půjdeš za svým ztraceným bratrem, skončí boj. Čím posloužil Melchisedech? Vínem a chlebem, večerí Páně. Amen. Když boj bude za námi, bratře! Vrátil se a přivedl s sebou svého bratra domů, vrátil jej zpět. A když skončil boj, potkal se s ním Melchisedech a posloužil mu večerí Páně. Ježíš řekl: „Ale pravím vám, že nebudu pít od této chvíle z tohoto plodu vinného kořene, až do onoho dne, když jej pít budu s vámi nový v Království Otce svého.“ Ano, přátelé. Nyní boj skončil, Abraham se vrátil zpět, ve 14. kapitole, a setkal se s ním Vítěz, a tak se vracel s Vítězem.

Nyní, dříve než skončíme, věnujme se 1. Mojžíšova 15. Dříve než se rozejdeme, vyslechněte ještě jednu věc.

¹⁰⁴ Budu v tom znovu pokračovat zítra večer, neboť jsem se ještě nedostal k svému tématu, k svému místu na téma Jahve Jireh. Bude-li vůle Páně, pak bych se chtěl k tomu dostat.

¹⁰⁵ Nyní v 15. kapitole, mám zde poznámku, že smlouva s Abrahamem byla potvrzena, potvrzení smlouvy. Jinými slovy když Bůh přísáhl, a když Bůh zaslíbil a potvrdil to zaslíbení Abrahamovi. V 15. kapitole shledáváme potvrzení přísahy, kterou Bůh vyřkl.

Abraham řekl Bohu: „Ten, jemuž zanechám domu svého, [bude] Damašský Eliezer.“

Ale On mu řekl: „Nebude ten dědicem tvým, ale kterýž vyjde z života tvého, ten dědicem tvým bude.“ A On mu to zaslíbil.

Řekl: „Po čem to poznám?“

¹⁰⁶ Ó, bratři, zde je něco, co vás nyní probudí! Pozorujte Jej. On řekl: „Vezmi mně jalovici tříletou, a kozu tříletou, a skopce tříletého.“ A Abraham to vzal a rovněž hrdličku... hrdličku, nebo holuba.

¹⁰⁷ Inu, hrdlička a holub něco znázorňovaly, tato tříletá zvířata, byla v počtu tři. A On hodlá uzavřít smlouvu, potvrdit smlouvu. Naslouchejte pozorně, ať to neunikne vaší pozornosti. Budeme v tom pokračovat zítra večer, kde se s ním On opět setkává, bude-li vůle Páně. Pozorujte.

Nyní On řekl: „Vezmi mně jalovici tříletou, a kozu tříletou, a skopce tříletého, hrdličku také a holoubátko.“

¹⁰⁸ A Abraham šel a vzal tato zvířata a rozpůlil je a položil je vedle sebe, s výjimkou hrdličky a holuba, nerozřal hrdličku a holuba. Hrdlička a holub jsou z jedné rodiny. To znázorňuje božské uzdravení skrze víru, které je obsaženo v obou smlouvách, vidíte, že mohou být uzdraveni, jen jeden vedle druhého. Jestliže stará smlouva měla božské uzdravení, o kolik více má tato! Vidíte, jestliže staré oběti obsahovaly uzdravení, o kolik víc tato, která je mnohem lepší! Vidíte?

¹⁰⁹ Inu, všimněte si toho, co zde učinil. Vzal tato tři zvířata a rozřal je vedví a položil naproti sobě. A potom se Abraham vzdálil. Nu, to byla oběť. A on to pozoroval až do soumraku. A přiletěli ptáci, na tuto Abrahamovu oběť, mrchožrouti. A Abraham je odháněl, snažil se je zaplašit.

110 Co to znázorňuje? Abrahamovo semeno v těch posledních dnech, které odhání démony od oběti, odhání je pryč od oběti. Bůh to zaslíbil, tuto oběť, Krista, toho, jenž je včera i dnes, tentýž i na věky, a všichni tito nevěrní duchové se jej pokoušejí pozřít. Mužové Boží, Abrahamovo semeno, se postaví a vyháňají tyto démony od toho pryč! Tím potvrzují smlouvu, potvrzení, dokazují, že Abrahamovo símě... míním to královské símě. Pamatujte, přirozené símě selhalo, neboť přijalo zákon, místo, aby stálo na Slově milosti. A stejně tak učinila ta sebranka pohanů v těchto posledních dnech. Ale je zde símě, královské símě, stojí věrně se Slovem, vyháňají démony, koná veliká znamení a zázraky, vypuzuje každou nevíru ze Slova, udržuje oběť v čistotě, stráží Slovo ve svatosti, stráží je v uctivosti, nic k němu nepřimísí, nic nepřidá, jen vše vyháňají pryč, stojí jako garda, nedovolí, aby se ho cokoliv mohlo dotknout.

111 Všimněte si, na Abrahama přichází hluboký spánek, smrt. A po tom hlubokém spánku spatří pec kouřící ohněm, což je peklo, kouřící, kam se dostane každý hříšník. Ale před ní prochází malé bílé světlo. Pozorujte to malé světlo, ono se prochází uprostřed a rozděluje ty kusy oběti. Prochází uprostřed nich, je to Bůh, potvrzující to, co vykoná skrze símě Abrahamovo.

112 Inu, židé vždycky věřili v jednoho Boha. A Bůh je jeden. Ale On zde ukazuje na příkladě těch tří čistých obětí, že Boží trojice bude znázorněna v jednom, v Božství zjeveném v těle.

113 Všimněte si nyní, jak v těch dávných dobách v Orientu, když sjednávali smlouvu, jak to dělali. Asi takto, zabili bychom zvíře, rozpoltili je na dvě části, postavili se mezi nimi, a tam sepsali smlouvu. Nyní v Číně...

114 V Japonsku, když uzavírali smlouvu, vzali špetku soli, postavili se a dali si slib, a potom hodili po sobě tou špetkou soli. Takto uzavírali smlouvu v Japonsku, házeli po sobě solí. Sůl je příchut', vidíte. Házeli po sobě solí a to byla smlouva.

115 A když uzavíráme nyní smlouvu v Americe, dáme si spolu něco jídla, a podáme si ruce: „Platí hochu! Souhlasíš?“

„Souhlasím!“ To je smlouva.

116 Ale ve starých dobách, v Abrahamově době uzavírali smlouvu takovým způsobem, že zabíjeli obětní zvíře a postavili se uprostřed této oběti, a potom, když to udělali, napsali smlouvu na kousek jehněčí kůže, a potom ho roztrhli. Jeden si vzal jeden kus a druhý ten zbývající.

Když tuto smlouvu potvrdili, a potom když části dali dohromady, nebylo to možno padělat. Vidíte? Muselo to do sebe zapadat, písmeno za písmenem, přesně jak to bylo. Původně to bylo důkazem pravého vlastníka této části, že to byla tatáž smlouva, a že to přesně zapadalo do sebe.

117 A Bůh zde ukázal Abrahamovi, že skrze jeho semeno se sám Bůh stane tělem, a potom bude roztržen na Golgotě, Kristus, který byl Bohem na zemi, bude roztržen. Bůh Jej roztrhne, to královské semeno Abrahama, a vezme si tu malou část a pozdvihne to tělo vzhůru a posadí na svém trůnu v nebi a pošle zpět Jeho Ducha na církev, neboť církev musí mít téhož Ducha, který byl v Kristu, aby se to mohlo sejít znovu, což způsobí, že Ježíš Kristus je včera i dnes, tentýž i na věky! Potvrzení smlouvy. Bůh rozděljuje, odtrhne Kristův život, život svého Syna, odejme mu Ducha, stejně jak rozdělil vedví ta zvířata a postavil se uprostřed nich. To světlo, sám Bůh, se procházelo uprostřed nich a bylo důkazem toho, že On rozdělil to tělo, símě, královské símě a vzal k sobě Ducha a poslal ho zpět do církve. A dnešní církev, která se hodlá setkat s Kristem, musí mít téhož Ducha, kterého měl On, protože to musí být Slovo za Slovem. A On je Slovem! Ježíš řekl: „Kdož (osobní zájmeno) věří ve mne, skutky, které já činím, i on činiti bude.“ Potvrzení smlouvy, život, který je v Kristu, bude i v církvi, v Abrahamově královském semenu.

118 Ještě okamžik, letniční bratři. Když oni byli v horní místnosti... pokud jsi tam někdy byl a spatřil ten obraz, jak to bylo znázorněno, přišli zvenku kolem římsy, a vešli do horní místnosti. Měli s sebou olejové lampičky, které hořely. Setrvali tam deset dnů a nocí za zavřenými dveřmi. „I stal se rychle zvuk z nebe, jako valícího se větru prudkého, a naplnil všechn dům, kdež seděli. I ukázali se jim rozdělení jazykové, rozdělené ohnivé jazyky, které se posadili na každém z nich. I naplnění jsou všichni Duchem svatým, a rychle běželi na nádvoří a mluvili jinými jazyky.“

119 Všimněte si, čím byly ty rozdělené jazyky jako ohně? To byl ohnivý sloup, Duch svatý, Bůh, anděl, který je vedl uprostřed pouště, ten který se před nimi zjevil. Sám Bůh se rozdělil mezi lidi, Duch svatý, a spolu jsme církví živého Boha. Smlouva! „Abrahamovi a jeho semeni po něm, královskému semenu.“ Tentýž život, který byl v Kristu, je v Církvi a koná stejné skutky, které konal Kristus. Amen. Jak nádherná věc, přátelé!

120 Je už na čase, abychom ukončili. Ano, už jsem to protáhl. Bude

to v pořádku, když zítra večer budu zde v tom pokračovat? Tolik bych se chtěl dostat k tomu Jahve Jireh. Rád bych vám ukázal, co to znamená, co to je vyznávat, že jsem křesťanem, bratři, je na čase, aby církev... jestliže Bůh dal tato zaslíbení, pak jsou pravdivá. Musí se naplnit.

¹²¹ Skloňme nyní na okamžik své hlavy. Je to drsné a tvrdé. Seká to. Nerad to tak dělám. Tento kazatel mi řekl: „Bratře Branhame, proč tak a tak, proč to tak děláš?“

Řekl jsem: „Nemám rozhlasové a televizní programy, které by mne sponzorovaly. Jdu na to prostě tak, všude, kam mohu jít.“ Řekl jsem: „Kdo jim to řekne? Musí být někde hlas, který by jim to řekl.“

¹²² Bůh je nyní zde, přátelé. Pokud se nazýváte Abrahamovým semenem a myslíte si, že... tedy... poslyšte, jedná se o vaši duši přátelé. Jedná se o vaši duši. Nenechte si ujít takovou šanci, neboť dnes se vám možná naskýtá poslední šance. Pokud se stydíte za svůj život, nazývající se dětmi Božími, ale žijete takovým způsobem, jak jste žili, a věříte, že Slovo Boží je pravdivé, ale jste na omylu, chci, abyste se na chvíli pomodlili, poprosili Boha a prozkoumali váš život. Jen se modlete.

¹²³ Nebeský Otče, to může být pro mnohé z nás ta poslední noc. Vzpomínám si, jak před několika dny v Los Angeles seděla stará, sedmdesátiletá žena a ona přišla k oltáři a odevzdala svůj život Kristu. A téže noci zemřela na loži. Boží milost v této poslední hodině. Po celá léta žila, aniž by Jej poznala, a potom v tu poslední hodinu si ji povolal. Udivující milost.

¹²⁴ Otče, Bože, promluv dnes večer k lidským srdcím. Víš, co je mým úmyslem. Víš, Otče, nadešel čas, že něco musí být podniknuto. Sledujeme stav a poměry a shledáváme, že to spěje stále dál k horšímu. A uvědomujeme si, že letniční církevní věk v těch posledních dnech je laodicejským věkem, a že je to jediný věk, ve kterém Kristus byl vyhnán z církve ven, a stojí a klepe pokoušeje se vejít znovu dovnitř. Ó, Bože, buď milostiv.

¹²⁵ A když jsem tolik zehral na naše sestry dnes večer, Pane, dovol jim poznat, že na počátku, že to začalo s Evou. A zde to máme znovu. Evangelium přišlo skrze Slovo, a co ona s ním učinila skrze uvažování (když pohledíme na to, co je dnes), pohledte na její matku, ona měla o tom jiné smýšlení, ale Bible je tataž.

¹²⁶ Bože, naši bratři, musel jsem k nim takto hrubě promluvit,

Pane. Jsem celý rozhorlený, miluji je. Víš, že ano, Pane. Věnoval jsem jim jedenatřicet let, a Ty jsi obhájil své Slovo a všechno ostatní. Pane, nevím, co bych ještě mohl podniknout. Když pohledím na církev, kterou mám tolik rád, tu letniční církev, na ty, kteří za mnou stáli a podporovali mne, Bože, to působí křesťanská láska, která chce odseknout špatnost. Je to láska, Otče, která to působí. Ty o tom víš. A já se pouze snažím lidem říci: „Nechodte tam a nedělejte to tak.“ Zábrany byly odstraněny, a z těchto různých vyznání víry se vyklubalo něco, co se dostalo do církve, a vzdálilo je od dnů zázraků a božského uzdravení a od správného způsobu oblékání se a jednání.

¹²⁷ A Ty jsi uzavřel jednu smlouvu s Adamem a druhou s Evou, ty jsi uzavřel různé smlouvy, naprosto odlišné, a řekl jsi, že je nepřipustné, aby žena jednala jako muž. Ona má být žensky jemná, a nikoliv mužná, a muži nemají být zženštilí.

¹²⁸ Pane, právě zde v těch posledních dnech, právě zde na západním pobřeží, právě zde, na konci civilizace, shledáváme, jak ženy upadají do mravní zkaženosti, přesně jako na počátku. A zde to máme mezi sestrami. Ó, Bože, to... pukne mi z toho srdce, Pane. A vím, že jestliže to takto působí na mne hříšného, že to takto pocituji, jak to působí potom na Tebe, když shledáváš, jak ona se stala bohyní. To je neuvěřitelná hollywoodská přitažlivost hříchu! A kdysi považovali za špatné chodit do kina, a nyní to ďábel přinesl do jejich domácností se všemi necenzurovanými programy a pouličními hanebnostmi.

¹²⁹ A, ó Bože, je to doba šílenství. Je to neurotická doba. Taková doba, že muži se už ani nezastaví, aby naslouchali a zkontrolovali si to. Ale pod vlivem emocí a tak dále, nadále tvrdí, že jsou Abrahamovým semenem. Bože, jak jsi řekl, že bude... tito duchové si budou v těch posledních dnech tak blízko, se vším tím padělkem, že málem svedou, pokud by to bylo možné, i ty vyvolené. A zde to máme. Bože, nechť tito lidé... nedovol, aby to někoho potkalo. Prosím, Otče, modlím se za ně, za každého jednoho. Ve jménu Pána Ježíše, dej to.

¹³⁰ Zatím co nyní budeme mít skloněné hlavy, budu se snažit učinit pro vás všechno. Jestli nadávám lidem jen proto, že jsem ničema, Bůh nebude stát za mnou. Nezasloužím si to, že zde mohu být, zasloužil jsem si jen to, abych někde sekal dříví, a tak dále. Ale, přátelé, je to pravdivé, zkoumejte to a přesvědčte se, zda to není Písmo. A ono by mělo být zjeveno v těch posledních dnech.

¹³¹ Jste nyní dosti upřímní? Opravdu, je tam uvnitř té vnější skořápky stále ve vás něco ryzího, co způsobí, že budete ochotni

přiznat chybu? Zatím co skloníme své hlavy, z hloubi každého srdce, s vážností a odevzdáním se, chcete pozdvihnout své ruce a říci: ‚Modli se za mne, bratře Branhame? Jsem na omylu. S Boží milostí chci začít nový život.‘ Bůh ti žehnej, tobě, tobě, tobě, tobě. To je správné, pozdvihněte své ruce, On je vidí. Na balkónech, Bůh vás vidí. Pozdvihněte své ruce. Jste... to je ono.

132 Některé z vás žen zde sedí s krátkými vlasy a nepozdvihly jste své ruce. Co se to s vámi děje? Jste přece na omylu! Netroufejte si takto stanout před Bohem. Budete zavrženy, je to tak jisté, jako že stojím zde, na pódiu. Chcete tím vyjádřit, že letniční církve upadly do takového stavu, že jsou lhostejné a nejsou s to připustit chybu? Nedělejte to. Bůh vám buď milostiv.

133 Věřte, mějte víru. Dovolte, ještě počkám. Bůh ti žehnej tam nahore, drahá. Bůh ti žehnej, sestro. To je správné. Pozdvihněte... Bůh ti žehnej. To je správné. Musíte to přiznat nyní, zítra ráno může být příliš pozdě, za hodinu může být na to pozdě. Bůh ti žehnej. To je upřímnost. Bůh ti žehnej. Řekni: „Jsem na omylu.“ To musí být ryzí člověk, který je ochoten přiznat, že je na omylu. To musí být něco ryzího. Bůh ti žehnej, paní, Bůh ti žehnej, paní. Bůh ti žehnej. To je správné. Ano, modlete se dál. Bůh ti žehnej. Pokud jsem si nevšiml něčí ruky, On si všiml. On zná každou myšlenku tvého úmyslu. To je naprosto správné. Bůh ti žehnej, vidím tvou ruku. To je dobré. Bůh ti žehnej, mladá paní. Bůh ti žehnej, sestro. Dobře.

134 Bůh ti žehnej, slečno. Ano, bude to znamenat zvrát na cestě života. Dříve než tyto věci starého života znečitliví tvé mladé srdce, obrať se k Bohu, drahá. To je správné, jen tak dál. Mám zde svou malou, asi čtyřletou dcerku. Bůh ti žehnej, drahá. Bůh ti žehnej. Ano, Bůh ti žehnej, sestro.

135 A co s tebou, bratře? Styd' se za to, že dovolíš své manželce takto jednat, nosit šortky, oblékat se takto a potom jít na ulici. Považuješ se za syna Božího? Nestydíš se sám za sebe? Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej, pane. To souhlasí, přiznat, že jsi na omylu. Pokud bys...

136 „Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně, ale kdož [je] vyznává a opouští, milosrdenství dojde.“ Bůh ti žehnej. Ještě někdo? Snad na balkónu, tam vzadu na balkónu? On tě tam vidí. On zná každou myšlenku, kterou máš ve svém srdci.

Jen pozdvihni na okamžik svou ruku.

Řekl bych, že zde máme na padesát nebo šedesát lidí v této místnosti,

kteří pozdvihli své ruce, mladých i starých. Děkuji vám. To jsou ty pravé dámy a pánové. Vážím si vás. Je pro vás naděje, když jste ochotni připustit, že jste byli na omylu.

Dříve než provedu výzvu k oltáři, budu se modlit za tyto kapesníčky.

¹³⁷ Nebeský Otče, tyto kapesníčky představují nemocné lidi, maminky a tatínky, kteří jsou v očekávání, děti. Poučili jsme se z Bible, jak jednou vzali kapesníčky a zástěry od těla svatého Pavla. Tito lidé jej spatřili a věděli, že Duch Boží byl na něm. Pavel si pamatoval na tu událost, kdy Elizeus řekl Gézimu v přítomnosti této Sunamitské: „Vezmi tuto hůl a polož na dítě.“ Věděl, že čeho se on dotknul, bylo požehnané. Pavel, lidé vzali kapesníčky a zástěry, kterých se dotknul Pavel, a nečistí duchové opouštěli lidi, nemoci je opouštěly. Nyní, Pane, ač nejsme svatým Pavlem, ale Ty jsi stále Bohem, tím stejným Bohem.

¹³⁸ Jednou, když Izrael byl na své cestě, na svém stanovišti, vracel se do zaslíbené země a něco se postavilo do cesty do zaslíbené země, Rudé moře. Jistý spisovatel řekl: „Bůh rozhněvaně pohleděl z ohnivého sloupu a moře se uleklo, couvlo a vytvořilo stěny a otevřelo suchou stezku pro Izrael, aby mohl přejít do zaslíbené země.“

¹³⁹ Bože, když tyto kapesníčky budou přineseny nemocným a postiženým, necht' nebeský Bůh pohledí skrze krev svého Syna. Necht' se ulekne ďábel, který drží tyto nemocné lidi, a nechá je na pokoji, když budou přineseny tyto kapesníčky jako znamení dnešní večerní bohoslužby, kde se vyplňovalo Slovo pravdy, necht' nemocní a postižení se uzdraví, zlomená srdce necht' se na okamžik dostanou do hrnčířova domu, učin', aby je ďábel opustil, a aby se lidé dostali na druhou stranu, do země plného zdraví, kterou jim Bůh zaslíbil. Posílám tyto kapesníčky ve jménu Ježíše Krista a za tímto účelem. Amen.

¹⁴⁰ Bůh zná vaše srdce. Zná váš stav. Jen na okraj, dovolte mi to říci, je zde spousta lidí, kteří nepozdvihli své ruce a měli to učinit. Inu, kdybych vás vzýval z tohoto pódia, řekl bych, kdo jste, pak by byly raněny city některých z vás. Nu, viděli jste mne mnohokrát, jak jsem to činil. Shledal jsem však, co řekl Ježíš: „Nechte koukol růst spolu s pšenicí. Přijdou andělé, a vytrhají nejprve koukol a sváží jej v snopy k spálení.“

¹⁴¹ To je právě čas svazování. Všichni nyní vstupují do církevní rady, všechny denominace. Je to pravda. Světová rada, Rada církví, každá denominace je do toho vtažena, jsou to významné události.

Všichni se nyní vracejí do Říma, jak bylo zaslíbeno: „Obraz šelmy,“ síla, církevní rada, uskutečňuje se přesně to, co řekl Bůh. Tak je to, velí vám, abyste šli, a říkají, že na tom nic není a lidé se bojí proti tomu cokoliv namítnout, bojí se, že by tím přišli o stravenku.

¹⁴² Dovolte mi, bratři a sestry, abych vám něco řekl, Bůh vám zjevuje, že vás mám rád. Nechci být jiný než ti ostatní, chci být čestný. Nenechte si ujít tuto jedinečnou příležitost. Přece nechcete projet na červené světlo, kvůli svému tělu. Ale co s vaší duší? Nedovolte si projet některé z Božích červených světél.

¹⁴³ Někteří z vás jsou nemocní. Věřte celým svým srdcem. Někdo je zoufalý kvůli něčemu, jen mějte víru. Ukáži vám, zda On skutečně, zda je to pravda nebo ne. Abraham, vzpomínáte si na toho anděla, který k němu přišel, a co On učinil. Podívejte, zda to není jedno a totéž.

¹⁴⁴ Sedí zde taková nenápadná paní, právě zde, má rakovinu. Má cystu, zde, je to rakovina. Má cystu a čeká ji operace. Zrovna teď hledí na mne, na krku má korále. Jsi z Portlandu. Ale jestliže... ano, to souhlasí, zdvihni svou ruku. To souhlasí, vidíte. Neznám tě, jsme si cizí. Ale je to tak. Jak zde můžeš nadále sedět a nemít dostatek víry k doteku roucha Krista, jestliže ten anděl světla sestoupil na tebe, takto, milost Boží? Přijmi to, paní. Věř tomu. A nejen tomu, nýbrž celému evangeliiu.

¹⁴⁵ Zde sedí žena, tam vzadu. Pohleď sem, paní. Trpíš nemocí traktu tlustého střeva. Věř celým srdcem. Ano, neznám tě. Věř celým srdcem a uzdravíš se.

¹⁴⁶ Tam vedle tebe sedí muž, on se musí vrátit domů. Nemůže tu být déle. Má problémy s ušima. Má problémy s... nachladil se, a to způsobilo kašel. Nemůže se z toho dostat, je s tím spojena celá řada komplikací. To souhlasí, pane. Pracuješ v nějaké zbrojovce. Musíš se vrátit do práce. Neznáme se. Jestliže to, co jsem řekl, je pravda, pozvedni svou ruku. V pořádku. Máš-li dost víry, aby ses mohl dotknout Pána Ježíše, proč bys neměl být opravdovým mužem a věřit z celého srdce?

¹⁴⁷ Tam vzadu sedí žena, která trpí nějakou kožní nemocí na rukou. Ona ani vlastně neví, oč se jedná. To ji trápí po celá léta. To zmizne, je to tak jisté jako že je slunce na nebi. Paní Danielsová... McDanielsová. Tak je to. Ida McDanielsová, věř celým svým srdcem. Já ji neznám, nikdy jsem ji neviděl. Ale nad ní je nyní to světlo.

¹⁴⁸ Co to je? On tě zná a ví, že jsi na omylu! Tentýž Bůh, který

skrže mne promlouvá tímto způsobem, promlouvá rovněž skrže Slovo.

149 Nyní všichni, kteří rozpoznali přítomnost Boží a ví, že jsou na omylu, ať nyní přijdou k oltáři. Pojdte sem na okamžik, dovolte mi, abych se za vás modlil. Pokud víš, že jsi byl na omylu, a chceš to vyznat. Chceš být ode dneška pravým křesťanem, pojd' sem k oltáři. Nechci vás volat podle jména, to by se neslušelo na křesťana. Tam na balkónu, jen pojd' sem dolů, to je příležitost pro tebe. Pojdte sem nyní! Pojdte k oltáři, řekněte: „Pane, jdu.“ Hříšníku, jen si proklesti cestu k oltáři, to může být pro tebe ta poslední příležitost. Copak nepřijdeš, zatím co varhany hrají tak dojemně: „Jdu, Pane, jdu nyní k Tobě, jdu.“ V pořádku, všichni zpívejme:

Pane, jdu! K Tobě jdu!

150 Copak nepřijdeš? Přijď dolů z balkónu, pojd' sem. Jen pojd'. A co s vámi, lidé, kteří vyznáváte, že jste křesťané. Abrahamovo símě? Bůh ti žehnej, paní. Bůh ti žehnej, sestro. Ano, Bůh to jistě uzná. Jste čestní. Snad váš pastor selhal, když vám to neřekl. Až se vrátíte domů, vezměte svou Bibli, a zjistíte, zda je to pravdivé nebo nikoliv. Víte, že to je pravdivé, dřív, než cokoli řeknu. Vy letniční ženy, nemůžete se líčit za nic na světě. V Bibli o rtěnce není žádná řeč kromě Jezábel, ona se nalíčila a namalovala tím svinstvem. Ale v Bibli je řeč o nošení dlouhých vlasů, a že se nesluší ženě modlit se s ostříhanými vlasy.

151 „K tobě...“ Chcete být před Bohem v pořádku, v Jeho přítomnosti, zatím co je zde? Přijďte! Povstaňte a zaujměte vůči Němu správný postoj! Povstaňte [na své nohy] a pojdte sem, řekněte: „Jdu. Jdu, jako na přehlídce. Chci, aby celý svět věděl, že jsem na omylu, a chci být před Bohem v pořádku.“ Pojdte nyní!

Pane, jdu! K Tobě jdu!

Obmyj mne, očišť krví

plynouce z Golgoty.

Všichni znovu!

Pane, jdu! (Jdu. Jsou tam ještě mnozí. Ano, jistě.)

Obmyj mne, očišť krví

plynouce z Golgoty.

152 Někteří lidé ještě stále přicházejí, modlete se dál. Nu, přátelé, nerad někoho přesvědčuji. Věřím, že když se Slovo takto rozejde, koná

své dílo. Nezarmucuj Ducha Božího. To může být ta poslední příležitost, kterou máš. Doufám, že ne. Víš, co to způsobí, když uvidíš a přiznáš, že jsi byl na omylu? Pro mne to znamená, že je tam něco opravdového, že to míníš opravdu vážně. Nyní spolu s varhanami, pomalu, pokud možno, zatím co stále promlouvám. Jen pojdte, lidé, jen pojdte. Chtěl bych, abyste nadále přicházeli. Víte, co tito lidé udělali? Mnozí z nich jsou privilegovaní členové církvi, a uvědomili si, že jsem řekl pravdu.

153 Nejedná se o mne. Obdobně jako Mojžíš, který šel říci lidu o Pánu, a Pán skrze ohnivý sloup potvrdil Slovo a ukázal, že to bylo pravdivé. Tentýž ohnivý sloup je uprostřed nás. To je tentýž Kristus, koná stejné věci pro pohanský věk, jak zaslíbil, že učiní.

154 Co způsobuje, že věříš? Že jsi upřímný ve svém srdci. Co způsobilo, že jsi povstal? Něco kolem tebe ti řeklo: „Jsi na omylu.“ To byl Bůh, neboť někteří z vás by upadli do rozpaků, kdyby měli povstat před těmito lidmi, poté co vyznali hříchy. Ale to dokazuje, že to něco ryziho co řeklo „Jsi na omylu,“ že to přišlo skrze Slovo, skrze rozpoznání. Skrze...

155 Za jakým účelem jsou tyto dary posílány církvi? Co je prvním darem? Co je tou první věcí? Apoštolové (kteří jsou misionáři), proroci, učitelé, pastýři, evangelisté. Jsou tu společně ke zdokonalování církve.

156 A kam přichází Slovo Páně, ke komu? Slovo Páně přichází k proroku, vždycky a bez pochyb. Nikoliv dar proroctví, dar proroctví to je jedna věc, a toto je druhá věc. Prorok se takto narodí, je Bohem předurčen. Ježíš Kristus byl Synem Božím, předurčeným Synem Božím. Izaiáš řekl o Janu, Janu Křtiteli, 712 let předtím než se narodil, že byl hlasem volajícím na poušti. Bůh řekl Jeremiáši: „Dříve než jsem tě zformoval v životě, znal jsem tě, a dříve nežli jsi vyšel z života, posvětil jsem tě, za proroka národům dal jsem tebe.“ A když zpozorujete zjevení se proroka, soud je blízko.

157 Tak tedy: „Soud začíná od domu Božího.“ Jsme tedy na omylu! Jednali jsme špatně. A věřím, že ti, kteří dnes večer zde sedí, kteří jsou Abrahamovým semenem a skutečně předurčeni k Božímu světlu, aby jim byli osvíceni, jakmile tím světlem jsou osvíceni, pak ihned povstanou. Něco se musí stát, tak je to! A nyní, pokud tu jsi, skloň svou hlavu a vyznej, že jsi na omylu.

Hříšníku, příteli, jestliže zde stojíš uprostřed této skupiny a tam se někteří skutečně nacházejí, styď se, ale buď požehnán, jestliže jsi toto

přijal, pak tomu věř celým srdcem.

Vy křesťané, vy ženy, které si to uvědomujete, věřím, že jste dobrými ženami. Bůh vám žehnej. Věřím tomu. Bůh může pocit mého srdce přenést na vás. Nechci být vůči vám hrubý, sestry, mám rovněž manželku a dvě dcerušky. Miluji vás jako své sestry.

A bratře, nechci ranit tvé city, ale někdy ti malý otřes pomocí Slova prospěje.

158 Tedy, pokud jsi na omylu, přiznej, že jsi na omylu. A zde je přítomná milost, v hojnosti, pro nás. „Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně, ale kdož [je] vyznává a opouští, milosrdenství dojde.“ Co je tvým hříchem? Tvoje nevíra. Jestliže ji schováváš a říkáš: „Dobrá, jsem stejně dobrý jako ti ostatní.“ Pak jsi na omylu. Nejsi schopen pokročit kupředu, pokud se nepohneš nyní. Zůstaneš v takovém stavu, nedostaneš se dál, dokud nepřekročíš tuto překážku a nedáš to do pořádku. Pamatuj, nemůžeš to učinit, přece bys musel neposlechnout Slovo Boží.

159 Dokud žiješ, nikdy nezapomeň na to. Až do posledního dne svého života si budeš pamatovat tento večer. Pamatuj, pravím tobě: „Tak praví Pán!“ Dnes odpoledne jsem seděl v lese a byl jsem na modlitbách, když On ke mně promluvil ohledně tohoto zde a řekl: „Nazvi to pravým jménem, a něco pro tebe učiním.“ A zde to je. Modleme se.

160 Nebeský Otče, vroucně a upřímně stojí nyní tito hříšníci v tomto obecenství. Povstali ze svých sedadel a přišli sem za tím účelem, aby se vyznali ze svých hříchů. Přišli tu křesťané, aby uznali své hříchy.

161 Jsou zde vzácné malé sestry, které byly osvíceny tímto světlem a v hloubi svých srdcí poznaly, že jsou na omylu, věděly, že Bible učí, a ony jsou ochotny se toho všeho vzdát.

162 Stojí zde bratři, vzácní bratři, synové živého Boha, kteří, skrze vyznání víry a vlažnost odešli do světa. Nyní přicházejí zpět, Otče. Přicházejí zpět, a jsou zde.

163 Nyní, Otče, uvědomujeme si, že povstali na své nohy a zlomili... všichni vědci zastávají názor, že člověk není s to se povznést, jsme taženi dolů. Ale když pozvedli své ruce a přišli sem, dokázali tím, že na nich působil Duch, který jim dal sílu učinit rozhodnutí. Činili to pro Krista.

Ježíši, máme zde Tvá vlastní slova a chci je Tobě zde pouze opakovat.

¹⁶⁴ Tobě odevzdávám dnes večer tyto lidi, jako Tvůj služebník. Udělal jsem, co jsi mi řekl, abych vykonal, když jsem byl dnes v lesích, a zde je přesně i to, co jsi řekl, že se stane. Jsou zde svědkové těchto věcí, stojí zde. Abys dokázal svou přítomnost, prošel ses skrze toto obecenství, a sdělil jsi lidem, kdo vlastně jsou, a kde... čeho se dopustili, a tak dále, zjevil jsi jména lidí a řekl, kdo jsou a co udělali, jaké špatnosti se dopustili.

¹⁶⁵ A nyní ve svém Slově jsi řekl, že „Kdožkoli tedy vyzná mne před lidmi, vyznám i já jej před Otcem svým a svatými anděly. Kdož by pak mne zapřel před lidmi, zapřít ho i já před Otcem svým a svatými anděly.“ Nyní tyto sestry a tito bratři, kteří povstali dnes večer v přítomnosti svých členů a svých pastorů a svých blízkých, aby vyznali, že se za Tebe nestydí, ale že se stydí za své jednání. Nyní jsem si jist tím, Pane, že jsi jim odpustil. Vždyť jsi to zaslíbil. Řekl: „Kdo vyzná své hříchy, milosrdenství dojde.“ A oni se z toho vyznávají a docházejí milosrdenství. A Ty, který můžeš uzdravit nemocné a říci: „Nebo co jest snáze říci: Odpuštění jsou tobě hříchové, čili říci: Vstaň a chod?“

¹⁶⁶ Nyní se jich dožadují. Uplatňují si nárok na každého jednoho z nich, Pane. Stál jsem za Tebou, za Tvým Slovem po všechna tato léta. A oni se rovněž postavili na Tvou stranu a nyní je požadují. Beru je ze spárů světa a věnuji je Tobě, Pane Ježíši. Jsou trofejí dnešního večerního poselství, Slova Božího. Stráž je, Všemohoucí Bože, svou svatou mocí. Necht' rostou, necht' světlo Boží osvětluje jejich život. Necht' tito mužové a ženy, Pane, začnou vyrůstat v moci a síle Ducha svatého. Ať se stane něco, co by změnilo celé jejich církve a sousedství kde žijí. Dej to, Pane. Odevzdávám je Tobě, patří Tobě. Jsou trofejí dnešního večerního shromáždění, kázaného Slova. Požadují jejich život, ve jménu Ježíše Krista. Chci se s nimi setkat na oné straně, kdy už budou nesmrtelní jakožto mladí muži a ženy, a budou navždy mladí a líbezní. Patří Tobě, Otče. Jsou trofejí toho, že Bůh dal svého Syna, Ježíše Krista, mocí Tvé přítomnosti a Slova Božího. Patří Tobě, Otče. Dávám je Tobě, ve jménu Ježíše Krista, uplatňuji si nárok na každý život, každý život, který zde stojí. Každé vyznání bylo přijato, každý hřích odpuštěn.

¹⁶⁷ A všichni, kteří zde stojí, prosím o sílu Ducha svatého pro ně, která by je přenesla a pomohla jim konat to, co je správné, pomoz jim v hodině zkoušky, když tento svět je tak plný kouzla, aby byli připravení na setkání se s Kristem v době Jeho příchodu. Dej to, Otče.

Věříme tomu nyní.

¹⁶⁸ A zatím co máme skloněné své hlavy, všichni z vás, kteří stojíte, nevěřím, že jste zde přišli pouze ze zvědavosti, neboť jste přišli následkem drsného, tvrdého kázání evangelia tnoucího do živého. Ale jistě věříte slovům, která vyřkl Ježíš: „Žádný nemůže přijít ke mně, jedině leč Otec můj, kterýž mne poslal, přitrhá by jej, a všechny, kteráž mi dal Otec, přijdou ke mně.“ To je tedy potvrzené Slovo Boží. On řekl Abrahamovi, On to zaslíbil a zapřisáhl se, a zde jste dnes večer slyšeli Boží hlas a na základě toho jste přišli. Musí vám být tedy prominuto! A všichni jste to přijali a věříte, že Bůh vám odpustil vaše chyby a od dnešního večera nadále s Boží milostí budete pro zbytek vašeho života žít pro něj a konat to, co vás učí Bible a věřit, že Bůh vám nyní dává milost a odpouští vaši minulost, pozvedněte tedy své ruce a řekněte: „Věřím tomu celým svým srdcem.“ Bůh vám žehnej.

Všichni ostatní z vás křestanů, kteří tam sedíte, měli byste být na tyto hrdí a říci: „Sláva Bohu za ně!“ [Shromáždění praví: „Sláva Bohu za ně!“] Opakujme to znovu. [Bratr Branham a shromáždění praví: „Sláva Bohu za ně!“]

Povstaňme tedy, všichni. Podám akord:

*Miluji Jež, miluji Jež,
Neb On dřív miloval mne,
a vykoupil spasení mé na Golgotě.*

A nyní všichni spolu, zpívejme všichni s pozdviženýma rukama. V pořádku.

*Miluji Jež, miluji Jež,
Neb On dřív miloval mne,
vykoupil spasení mé na Golgotě.*

Necítíte se nyní pročištěni? Cožpak vás Slovo tak trošku nevydrhlo a nezpůsobilo, že se cítíte lépe? Není-liž pravda?

Nesmýšlíte snad, že jsem podvodník, že ne? Věřte mi, že to je pravda?

¹⁶⁹ Právě nyní pozoruji anděla Páně, který bdí nad těmito lidmi, udělal kruh nad těmito lidmi stojícími zde a zformoval se do kříže. Bože na nebesích! Tentýž obraz, který jste... anděla, kterého jste viděli

na obrázku, on je nyní zde, uprostřed této skupiny lidí a pohybuje se z místa na místo, pozorují jej. Věřím, že dokonce zmizela každá nemoc zprostředk toho davu stojícího zde. Věřím tomu celým srdcem, totiž, že každý hřích je odpuštěn.

Stiskneme si tedy ruce, zatím co zazpíváme „Miluji Jej.“

„Mi...“ Řekněte: „Sláva Pánu!“

*Miluji Jej, miluji Jej,
Neb On dřív miloval mne,
vykoupil spasení mé na Golgotě*

¹⁷⁰ Oslavujeme Jej tedy a řekněme: „Sláva Pánu! Děkuji Ti, Pane Ježíši.“ Děkujeme Tobě, Pane, za to, že jsi přivedl sem tyto lidi, a za Tvé Slovo. Je ostré jako dvoušedný meč a rozděluje myšlenky srdce. Dává jistotu. Provádí obrízku slova, těla, zbavuje lidi světských věcí, a činí je novým stvořením v Kristu. Jak ti děkujeme za to, Otče! Oslavujeme Tě z celého srdce. Děkujeme Ti za tyto zde, Pane. Necht jsou naplněni Duchem svatým! Necht Duch svatý je vezme pod svou kontrolu a necht zde, uprostřed těchto církví, propukne staromódní probuzení, Pane, necht provane skrz tyto obce, všude, ohněm Boží síly. Pošli nám pravé letnice, Pane, opravdovou moc Ducha zpět do životů těchto lidí. Dej to, Otče.

¹⁷¹ Oni jsou Tvoji. Boží milostí, jsou Tvoji. Jsou Abrahamovým semenem podle zaslíbení. Dej to, Pane. Věří Tvému Slovu, a vše, co se mu protiví, jako by tu nebylo. Oni věří Slovu, neboť jsou Abrahamovo símě. Jsou Tvoji, Otče, předurčenou církví stkvící se v těchto posledních dnech. Děkuji, Otče za ně.

Miluji Jej,...

(pozvedněte své ruce a oslavujte Jej)

Mi...

(tam vzadu na balkónech, v pořádku.)

neb On dřív miloval mne a...

